

**SVATÁ TEREZIE
JEŽÍŠKOVÁ:****JEŽÍŠ NECHCE NIC, CO NENÍ
Z LÁSKY**

„On chce naši lásku, žebrá o ni... vzdává se nám takřka na milost a nemilost. Nechce nic z toho, co mu nedáváme rádi, a nejnepatrnější dá-rek z lásky má u Něho velikou cenu.“

(Sestře Celině 2. srpna 1893)

**MILOVAT JEŽÍŠE
A ZACHRAŇOVAT DUŠE,
ABY BYL MILOVÁN**

„Jen jedno je třeba konat v jedi-ný den, ba spíše v jedinou noc toho-to života: milovat Ježíše, milovat Ho vši silou svého srdce a zachraňovat pro Něho duše, aby byl milován...“

Ach, nemařme čas, zachraňujme duše! Duše 'padají do pekla tak hustě, jako v zimě padají sněhové vločky', a Ježíš pláče: a my, my by-chom se neměli trudit a nemyslit na to, jak bychom Ho potěšili?“

(Celině 14. července 1889)

**UTRPENÍM
NÁS BŮH OBRACÍ K SOBĚ**

„On sám řídí události našeho života ve vyhnanství a podává nám občas trpký kalich. Chce, aby nej-čistší radosti se měnily v utrpení, aby naše srdce, nemajíc skoro času volně vydechnout, obrátilo se k Ně-mu samotnému.“

(Celině 20. října 1889)

MUČEDNICTVÍ VYPRAHLOSTI

„Milujme Ježíše tak, že trpíme vše, co chce, i vyprahlost a zdánlivý chlad. Milovat Ježíše, i když necítí-me sladkost té lásky, to je veliká láska, to je mučednictví... Nuže, zemřeme jako mučednice!“

(Celině 11. července 1889)

(Z brož. „Cesta svaté Terezie Ježíško-vy“, vyd. MATICE CYRILOMETODĚJSKÁ)

HLAVNÍ PROMLUVA PŘI GEN. AUDIENCI

Milovaní bratři a sestry,
jak víte, minulou sobotu a neděli jsem s radostí vykonal cestu do Chorvatska, abych navštívil místní záhřebskou církev v rámci 900. výročí založení této arcidiecéze. Tato návštěva měla být původně částí větší pastorační pouti, zahrnující též Bělehrad a Sarajevo.

Děkuji Pánu, že mi umožnil potěšit a povzbudit všechny ty, kdo usilují o mír v celé balkánské oblasti. Mimoto chci znovu vyjádřit své uznání všem, kdo mě pozvali do této milované země, zejména prezidentu panu Franjo Tudžmanovi a záhřebskému arcibiskupu, kard. Franjo Kuhariči. Děkuji i těm, kdo se zasloužili o zdar tohoto setkání a nesčetným věřícím, kteří i za cenu těžkých obětí se chtěli semknout kolem Petrova nástupce.

2. Chorvaté byli první slovanský národ, který se seznámil s křesťanstvím. Evangelium tam začalo být hlášáno už v VII. stol. misionáři, kteří přišli z Říma. Pociťovali pak i blaho-dárný vliv slovanských apoštolů, sv. bratří Cyrila a Metoděje. Chorvat-ský národ brzy navázal obzvláště těsné společenství se Sv. stolicem. To se pak během staletí postupně rozvíjelo a prohlubovalo. Papež Jan X. se obracel k prvnímu chorvat-skému králi Tomislavu (910 - 930), a označoval jeho poddané za „zvlášť věrné syny svatě římské církve“. V době tureckého pronikání do Evropy Lev X. udělil Chorvatům titul „přepevný štít a přední (vysunutá) bašta křesťanství“. Tento titul měl svůj velmi

hluboký a pravý význam v dějinách víry a svatosti, kterou chorvatský lid dovedl uskutečňovat. Tato víra a svatost jasně v y p l ý v a j í i z devíti století života místní záhřebské církve.

3. V tomto století bylo Chorvatsko vtaženo do dramatu, jež se odehrálo na Balkáně v letech mezi dvěma světovými válkami a pak po druhé světové válce se projevilo v událostech jugoslávské federace a za její krize.

Vynikající postavou chorvatské církve v těchto desetiletích utrpení byl záhřebský arcibiskup kard. Alois Stepinac, jenž byl neohroženým svědkem věrnosti evangeliu a Sv. stolci. Ale nebyl jím jen on sám. Spo-lu s ním bylo až dodnes takovými svědky mnoho duchovních pastýřů, kteří sdíleli utrpení chorvatského národa a udržovali ve svých věřících plamen víry a naděje. S týmiž úmysly pokračuje ve své práci místní chorvatská církev i dnes za upřímné spolupráce všech ostatních křesťanských i nekřesťanských komunit a všech lidí dobré vůle.

4. Moji drazí, byla to dlouho očekávaná návštěva. Předcházelo jí údobí hlubokých modliteb, poznamenané četnými akcemi, z nichž je záhodno připomenout akci „milionu růženců“ za úspěch této cesty.

Vrcholným bodem návštěvy byla mše sv. Zúčastnil se jí nedohledný zástup věřících, kteří se s velkým nadšením modlili, zpívali a vyprošovali Boží požehnání, aby mohli čelit nynějším těžkostem a budovat lepší budoucnost.

Nadšení mládeže bylo pro mě důvodem útěchy a naděje. Viděl jsem v nich ochotu přijmout a uplatňovat poselství usmíření, které jsem jim předal Kristovým jménem. Musím zde připomenout i setkání s uprchlíky a poutníky, kteří přišli ze 115 chorvatských rozbořených farností, jakož i s těmi, kteří připutovali z Bosny a Hercegoviny. Znovu jsem jim potvrdil svůj pevný úmysl odebrat se do Sarajeva, jakmile to okolnosti dovolí.

Pro mír v těchto zmučených zemích je důležité, abychom se dále vytrvale a s důvěrou modlili k Bohu. Je však také třeba - jak jsem to zdůraznil v Záhřebu - odpouštět a žádat o odpuštění, chceme-li získat tento neocenitelný dar a zahájit nové údobí vzájemného porozumění a rozkvětu. K odpuštění nás zavazuje společné postavení dětí jediného nebeského Otce, který nikoho nevyklučuje ze své něžné lásky a nehlídá na rasu, kulturu a národnost.

Znovu vás žádám, abyste se se mnou spojili v modlitbě za milovanou církev v Záhřebu, za chorvatské obyvatelstvo a zvláště za lid v Sarajevu a v Bosně-Hercegovině, kterému je v mém srdci vyhrazeno zvláštní místo.

Kéž svatá Panna, Královna míru uspiší všude na Balkáně chvíli usmíření a kéž otevře pro všechny vytouženou dobu spravedlivého a trvalého míru za vzájemného respektu a solidarity.

MYŠLENKA NA NEDĚLI

UTRPENÍ NÁS MŮŽE VZÁJEMNĚ ZDOKONALIT

1. První a třetí čtení se dnes za-bývají manželstvím, jeho zdarem a nez darem. Druhé čtení nám připomíná, že Kristus je korunován slávou a přivedl ke slávě druhé cestou utrpení. Nebylo by druhé čtení možným „katalyzátorem“ pro oba tyto texty?

Nerozcházej se dnes mnoho manželství právě proto, že se partneri vyhýbají utrpení? Není tomu tak, že jsme netrénovali, jak žít s utrpením? Nevyhýbáme se tak rádi všemu nepříjemnému? Jak se mají teď dva takoví „netrénovaní“ lidé jako manželé vyrovnat s tím, že mají zvládnout náhlé společné utrpení? A k tomu ještě přistupuje, že oba často působí utrpení jeden druhému. Rozhodujícím úkolem, největší šancí manželství proti jeho největšímu ohrožení je: Naučí se přijímat a snášet utrpení?

2. Objev, že musím trpět za jiného může být šokující. Především když si uvědomím, že s tím musím žít navždycky! Nebo člověk jde a zkouší to jinde podruhé - aby došel zase ke stejné zkušenosti. Jestli se ale podaří utrpení kladně zhodnotit a promyslet, začíná tu nejen objev utrpení, nýbrž také objevuje toho druhého. Protože dosud to byla jenom hra. Hrou to má také zůstat. Ale ne bez pravidel, která omezují vlastní sobectví. Tedy žádná hra na úkor jiného. **Teprve v utrpení pochopíme jeden druhého. V utrpení se stal také Ježíš v plném smyslu naším bratrem. On se nestydí na-zývat nás „bratry“. Kdo takto trpí za druhé, smí se nazývat jejich bratrem.** On jím je. On prolomil od-cizení. On je blízko a je skutečný.

3. Každý by chtěl toho druhého změnit. Když se to nedaří, je zlý. Obvykle udeří, nemusí to být vždy pěst, je řada jiných možností. Tím ale nic nezmění.

Všichni zůstanou, jací jsou. Také ten poražený zůsta-ne, jaký je: odmítavý. Byl sice po-ražen, ale nikoliv získán pro lásku. Mnozí to také vidí a říkají, že by bylo lépe, kdyby se každý změnil sám. Ale to je stejně těžké, ne-li nemožné. Sám sebe změnit a sám sebe spasit? Ne, mír mi dá jenom ten druhý. Jsem na něho odkázán. Potřebuji jeho pomoc, jeho dobrotu, jeho od-puštění. Mohu se změnit jen skrze něho. Člověk se nemůže sám změ-nit, ale nechat se sám proměnit. Ne nadarmo pochází „proměnit“ od „měnit“. Vzájemné utrpení může proměnit a zdokonalit. Kdo zůstane na této cestě, půjde s tím, kdo se nestyděl nazvat nás bratry, který za nás nevýslovně trpěl a „utrpením se učil poslušnosti“ ke svému Otci, který sám je Lásky a jenom svojí láskou vybízí lidi a svět k úsilí o do-konalost. Právě proto „bylo vhodné, aby Bůh, pro něhož a skrze

(➤ Dokončení na následující straně)

NÁVŠTĚVA SV. OTCE V ZÁHŘEBU 10. A 11. 9. 1994

(Zpráva TISK ČBK Praha:)

Bezprostředním důvodem bylo 900. výročí založení záhřebského biskupství v roce 1094. Svatý Otec se jistě rád pro tuto návštěvu roz-hodl i proto, že tato katolická země na Balkáně už dávno očekávala pa-peže. Před řadou let pozval papeže k návštěvě ještě komunistický vůd-ce bývalé Jugoslávie Tito. Tehdy nebyla doba zralá, jak zdůvodnila odložení cesty vatikánská místa. Pak byly překážkou politické poměry po pádu komunismu a válka. A nyní byl důvod navíc: navštívit tuto vál-kou sužovanou zemi a národ, který trpí i v Bosně a Hercegovině.

Návštěva byla krátká a zahrno-vala v podstatě dvě velká setkání: po příjezdu v sobotu 10. 9. v 17 hodin a uvítání na letišti prezidentem Tudžmanem se papež v 19 hodin v záhřebské katedrále modlil se shromážděnými biskupy, kněžími a řádovými sestrami slavnostní ne-špory, při nichž na začátku Svatého Otce pozdravil arcibiskup záhřeb-ský, kardinál Kuharič, předseda chor-vatské biskupské konference.

V neděli se konala na záhřeb-ském závodisti, zvaném Hypodrom, slavnostní bohoslužba na oslavu jubilea, za účasti - podle odhadů některých novinářů - asi milionu věřících, tedy zhruba 1/4 národa. Celá návštěva byla přenášena TV, takže se mohl zúčastnit každý.

Slovo o chorvatské církvi: Chor-vatsko má 4,5 mil. obyvatel, z nichž se ke katolické církvi přihlásilo při sčítání lidu v posledních letech 76,6 procent, k pravoslavné církvi 11 %. Církev je rozdělena do 11 biskup-ství: 5 malých na dalmatském po-břeží a 3 větší ve vnitrozemské části. Mají celkem 16 biskupů. Tři chor-vatští katoličtí biskupové jsou v Bos-ně a Hercegovině.

Účastníci

Kromě chorvatských biskupů tu byli i biskupové 2 slovinských bis-kupství,

dále biskup z Bělehradu, z ostatních evropských zemí tu byli kardinálové: Macharski z Krakova, Paskai z Ostřihomí, Groor z Vídně, Meisner z Kolína nad Rýnem, Lusti-ger z Paříže a další biskupové z ně-kterých

evropských zemí. Mezi nimi *pražský arcibiskup Miloslav Vlk*. Na otázku, *jaké byly jeho nejsil-nější dojmy z této návštěvy, řekl:*

„Nejsilnější dojmy? Nejsilnějším dojmem na mne zapůsobil pa-pež sám. Ještě nikdy jsem se s ním takto nesetkal. Ptáte se proč? Nikdy jsem totiž ještě neviděl papeže o holi. Známe dobře papežovu ztepilou postavu, jak pevně stojí s papežským křížem, nebo rozjá-saného papeže s rozpraženou náručí. Tyto obrazy vždycky byly plné síly, plné naděje, plné radosti a hrdosti. Ale papež shrbený, opírající se o hůlku a očividně přemáhající velkou bolest při chůzi s utrpením vepsaným do tváře - to není obvyklý obraz. To na mne zapůsobilo nesmírně silným dojmem, hned jak vystupoval z letadla. Proč? Pro svou neobvyklost? Ne! Pro sílu, kterou papež vyzařoval.

Každý druhý v takovéto situaci slabosti by zůstal skryt zvědavým očím. A papež, který vždy vystupoval plný síly, se tu představil ne-jen milionu věřících, ale světu jako člověk trpící, nesoucí kříž. Po situaci na hoře blahoslavenství či rozmnožení chleba pro velké davy, po situaci slavných vjezdů do Jeruzaléma, teď jako by papež vystupoval na své Kalvárie. Celé setkání s papežem vyslovovalo větu Pavlova: když jsem slabý, tehdy jsem silný. Nikdo nemohl přehléd-nout velký dar papežovy lásky, jestliže v takovéto situaci svou ce-stu nezrušil, ale přece přišel. Největší lásku má ten, kdo dává život za bratry.

Když jsem se Svatým Otcem při večeři hovořil, řekl jsem mu tento svůj dojem. S úsměvem pokýval hlavou. Toto jeho utrpení dávalo autoritu jeho slovům, která milionům říkal, když se vyja-dřoval k tomu, aby byli nositeli odpuštění, kultury solidarity a kul-tury života. Nedaleko od zničených oblastí a zmračených a pobi-tých lidí, tváří v tvář vyhnaným, prostě nedaleko říše a kultury smrti a nenávisti mohlo být toto slovo řečeno jedině na pozadí osob-ního prožívaného utrpení. V neděli při papežově kázání jsem více chápal.

A druhý? Hluboce na mne zapůsobila chorvatská církev. Už když jsme v sobotu přicházeli do katedrály, jsem si všiml velkého množ-ství nejrůznějších řádových sester. Drtivá většina byla mladých. To-lik řádového mládí jsem pohromadě ještě neviděl. Některý z biskupů mi řekl, že je mezi nimi i mnoho sester uprchlých z Bosny a Hercegoviny.

Když to miliónové množství zpívalo, bylo patrné, že nezpívají jen při slavnostních příležitostech, ale že zpěv písní a žalmů je jim běžnou věcí. A když zpívali žalm 22 - „Pán je můj pastýř, nic mi nechybí, i kdybych měl jít přes údolí stínů smrti, nebude se bát, neboť ty se mnou jsi“, myslel jsem na ta jejich území, zničená, po-stižená válkou, na mnoho uprchlíků a vyhnanců, kteří byli přítomni. Ten zpěv pronikal srdce, nesl se vzhůru. A když pak papež vyzýval chorvatskou církev, aby byla nositelkou pokoje a odpuštění, byly to silné okamžiky.

Když jsme pak opouštěli stadión, a viděl jsem ty statisícové prou-dy, všiml jsem si jejich krásných zářících tváří. To nebylo jen nad-šení z papežovy návštěvy. Tady bylo něco, co šlo z hloubky. Napadla mě přítom věta proroka Zachariáše: Radost z Hospodina ať je Vaše síla.

Těchto víc než 24 hodin mi dalo pochopit, jak silně mohou události mluvit, jak mohou naléhat, jak mohou vtiskovat. Zažil jsem tu živé křesťanství, vyrostlé z hlubokých kořenů, které sahají až do VIII. století.“

MYŠLENKA NA NEDĚLI

➔ (Dokončení ze str. 2)

něhož je vše, přivedl mnoho synů ke slávě tím, že zdokonalí utrpení toho, který je má k jejich spáse vést (Žid 2-10). Proč ne také nás, když „ten, kdo při-náší posvěcení, i ti, kdo jsou posvě-cováni, mají původ z téhož Otce“ (Žid 2-11), který sám je Láska a ne-chce nic jiného, než všechny přitáh-nout k sobě?

-mm-

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

NA ŘÍJEN 1994:

1. Úmysl všeobecný

Aby rostlo bratrské společenství a jednota v institutech zasvěceného života, aby se stávaly v církvi a světě stále dokonalejším výrazem lásky, sjednocující Kristovy učedníky.

2. Úmysl misijní

Aby biskupský synod o zasvěceném životě pomohl řeholním kon-gregacím znovu odhalit hodnotu for-mace a misijního apoštolátu.

3. Úmysl národní

Aby politikové chápali a usku-tečňovali svou práci jako službu obecnému dobru, jako službu pro dobro všech lidí.

INFORMACE PRO ČTENÁŘE

Pro ty čtenáře, kteří se nás ptají, jak tomu bude s úhradou předplatného SVĚTLA 1995, sdělujeme:

složky zašleme hromadně v průběhu prosince letošního roku.

SVĚTOVÝ KONGRES V PRAZE

Mezinárodní katolická organizace pro rozhlas a televizi UNDA a obdob-ná organizace pro film OCIC uspo-řádaly ve 39. týdnu v Praze světový kongres. Zúčastnilo se ho přes 550 pracovníků ze 130 zemí, kteří jed-nali o tématu „Lidská d ů s t o j n o s t v mediální kultuře“. Vedle odbor-níků a spolupracovníků sdělovacích prostředků bylo přítomno na 20 bis-kupů z celého světa, mezi jinými prezident Papežské rady pro sdělova-cí prostředky arcibiskup John Foley a arcibiskup Los Angeles kardinál Roger Mahony.

První tři dny kongresu byly věnovány jednání v pracovních sekcích pro rozhlas, televizi, video a film. Pražský arcibiskup Miloslav Vlk pozdravil účastníky plenárního zasedání jménem českého episko-pátu a věřících a v pátek sloužil závěrečnou bohoslužbu.

V rámci kongresu se zvažovala možnost navrhnout uspořádání bis-kupské synody o vztahu církve ke sdělovacím prostředkům, jak to už dříve navrhly některé národní svazy katolických publicistů.

TISK ČBK Praha

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 2. říjen - 1. čt.: Gn 2,18-24
27. neděle v mezidobí Ž 128,(127), 1-2.3.4-5.6 odp.: srv. 5
2. čt.: Žid 2,9-11 Ev.: Mk 10,2-16

Pondělí 3. říjen - 1. čt.: Gal 1,6-12
ferie Ž 110,1-2.7-8.9+10c odp.: 5b
Ev.: Lk 10,25-37

Úterý 4. říjen - 1. čt.: Gal 1,13-24
pam. sv. Ž 138,1-3.13-14ab.14c-15 odp.: 24b
Františka z Assisi Ev.: Lk 10,38-42

Středa 5. říjen - 1. čt.: Gal 2,1-2.7-14
ferie Ž 116,1.2 odp.: Mk 16,15
Ev.: Lk 11,1-4

Čtvrtek 6. říjen - 1. čt.: Gal 3,1-5
nez. pam. Ž Lk 1,69-70.71-72.73-75 odp.: 68
sv. Bruna Ev.: Lk 11,5-13

Pátek 7. říjen - 1. čt.: Gal 3,7-14
pam. Ž 110, 1-2.3-4.5-6 odp.: 5b
Panny Marie Růžencové Ev.: Lk 11,15-26

Sobota 8. říjen - 1. čt.: Gal 3,22-29
nez. sobotní pam. Ž 104, 2-3.4-5.6-7 odp.: 8a
Panny Marie Ev.: Lk 11,27-28

BREVIÁŘ PRO LAIKY

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	2.10.	3.10.	4.10.	5.10.	6.10.	7.10.	8.10.
Antifona	1028	1044	1754	1075	1091	1653	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály

Hymnus	1029	1045	1551	1076	1091	1653	1667
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1554	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1756	1079	1095	1554	1668
Antifona k Zach. kantiku	719	1049	1551	1080	1095	1554	1669
Prosby	1033	1049	1757	1080	1095	1655	1655
Záv. modlitba	719	1050	1552	1080	1553	1555	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	719	1054	1069	1084	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1055	1552	1085	1101	1660	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1555	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1661	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1763	1089	1105	1555	1135
Ant. ke kant. P.M.	719	720	1059	1553	1090	1105	1555	720
Prosby	1028	1043	1059	1764	1090	1105	1664	1135
Záv. modlitba	719	719	1060	1552	1090	1553	1555	721

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

KRIZE POVOLÁNÍ

Nedávno jsem chytil čirou náhodou v italské televizi debatu o kněžském celi-bátu. Zúčastnili se jí čtyři „bývalí“ kněží (mezi nimi i smutně proslulý bývalý opat od sv. Pavla v Římě Franzoni), jedna val-dézska pastorka, jedna psychologka (na které debatě může dnes chybět?), jeden italský „vševěd“ (Sergio Quinzio); terčem byl jeden kněz, který pracuje ve Vatikánu a byl přítomen také jeden monsignore, který se stará o „ženaté“ kněze; debatu řídila žena, ne zrovna objektivní. Hlavní teze byla, že celibát je nemožný. Všemi ostřelovaný kněz jej sice dobře hájil, prohlásoval, že jej zvolil zcela svobodně, že je šťasten atd. Byl bych však od něho očekával jednu pravdu, která obvykle chybí v debatách o tomto problému.

Ta pravda je, **ne že celibát je těžký nebo nemožný a manželství - rozumí se „mezi řádky“ - lehké či možné, ale že kře-sťanství, ať už v manželství nebo celibátu, je těžké, ne však nemožné s Boží milostí.** Křesťanství není snadné (facile), ale je šťastné (felice), prohlásil kdysi Pavel VI. A Kristus Pán mluvil o těsné bráně a úzké cestě (Mt 7,14), a nemínil tím jen kněžský nebo řeholní stav. **Ani křesťanské manželství není stav lehký, protože jej nelze žít pohanským způsobem, který nevede k věčné spáse. Sňatek není pouze jakési magické pozhánání k pohansky vedenému životu.** V tom smyslu učedníci Páně pochopili dobře, oč jde, když jim Pán Ježíš zdůraznil, že manželství je nerozlučitelé, a když na to reagovali slovy: „Když je to mezi mužem a ženou takové, je lepší se neženit!“ (Mt 19,10). A „pochopili“ to - svým způsobem - také všichni ti, kteří dávají přednost volnému spoluzítí před manželstvím. **Boží milost je naprosto nutná ke spáse v jakémkoliv stavu.** Proto manželství je u křesťanů a pro křesťany svátost, tj. zdroj Boží milosti. Naopak, **manželství je po stránce spásy, a často i z hlediska čistě lidského nemožné bez Boží milosti, jako i celibát.** Vidíme, jak se dnes řada manželství rozpadá.

Mluví se o krizi manželství a o krizi celibátu. To slovíčko „krize“ je často útěk od řešení otázky, jako jsou i jiná „magická“ slovíčka, např. dialog. A otázky se nerozřeší, teoreticky ani prakticky, pouhou psychologií a sociologií, od jejichž schémat, často čistě umělých a někdy zcela prázdných, se dnes očekává řešení všeho. **Řešení je teologické.**

Na čem závisí krize povolání, ať už ke kněžství nebo k manželství? Ano, říkám i povolání k manželství, protože manželství je svátost a jako je povolání ke kře-sťanství, tak je i povolání k manželství, a to také v tom smyslu, že Bůh od věčnosti určil muži či ženě zase určitou ženu či muže. A nutno se především modlit, aby ji ten který či ta která poznala. **Jsem přesvědčen, že když Bůh volá někoho ke kněžství, neexistuje a nebude existovat na světě žena, která by mu byla Bohem určena.**

Bůh si neprotiřečí.

Když Bůh volá, povolává, připravil také potřebné milosti k tomu kterému stavu, protože nedává příkázání, aniž by také chtěl dát potřebné milosti k jejich zachování. **O milosti je nutno se opřít.** Dnešní krize povolání spočívá v krizi víry v Boha v tom smyslu, že se dnes málokdo opírá o Boží milost. A tak vidíme, že se dnes (mladí) lidé bojí celoživotního závazku, protože se neopírají o Boha. Často uzavírají manželství „na zkoušku“ (když se neutíkají k mimomanželským - „předman-želským“ - pohlavním stykům), jdou se „podívat“ do kláštera, „zkusit to“, a mnozí by byli rádi, kdyby kněžství bylo dočasné. Jsou ochotni věnovat se bližnímu jako „dobrovolníci“, ale jen na pár let. Dnes se stal středem a základem všeho **č i o v ě k**, a ten selhává. Kritériem se stala zkouška, experiment; zdá se to „vědecké“, ale v oblasti lidské svobody základ je pouze Bůh.

Správně někdo upozorňuje, že schází skutečná láska (ministr ing. Josef Lux, v rozhovoru o rodině v Katolickém tý-deníku 1994, 19, 3). Ovšem mnoho lidí namítne: a když láska vyprchá? Tak o tom smýšleli i starověcí Římané a připouštěli rozvod. Odpovídám: láska opět závisí na Bohu. „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8.16), a pravá láska tedy pochází pouze od Boha, pro-střednictvím Krista, tedy skrze svátosti a modlitbu (společnou, k níž vyzývá např. II. vatik. sněm manžely a rodiče: Aposto-licam actuositatem 11d; Gaudium et spes 49b).

Před lety se debatovalo o specifitě křesťanské morálky. Je dána zcela jistě příkazem lásky, ale také naprostou nutností milosti; **bez Boží milosti se morálka stává planým moralizováním.** Boží milost v nás budí a do nás vlévá pravou lásku (1 Jan 4,10; Řím 5,5; Gal 4,6), která se dává zcela a navždy a umí se obětovat (1 Jan 3,16). V celibátu nebo v manželství. **Kněžský celibát není popřením manželství v tom smyslu, že by popíral lásku, ale je podporou manželství v tom smyslu, že učí, slovem a příkladem, pravé lásce a zprostředkuje Boží milost k ní nutnou.** Kněžství a manželství žijí z Krista, pro-střednictvím svátosti pokání, která očis-tuje, a svátosti eucharistie, která živí lásku.

Někdy je celibát po určité stránce lehčí, snadnější než manželství. Nutno po-znamenat také, že manželství často ne-vyřeší, ale spíše ztíží osobní potíže lidí svo-bodných nebo žijících v celibátu nebo také těch, kteří se rozvedou. **Kdo z t r o s k o t á v celibátu, často ztroskotá i v manželství. Je to tedy otázka víry, lásky, Boží milosti, a proto otázka modlitby;** vnější stav sám o sobě nic nevyřeší; člověk se musí změnit v sobě, vlivem milosti, Ducha svatého, který v něm vytváří „nové srdce“ (srv. Ez 36,26). Kromě toho se nesmí přeceňovat manželství: ráj na zemi neexistuje, nemůže existovat, ani v rodině, ani ve státu. Šťastný je ten, kdo umí nést kříž každodenního

života s Kristem, za Kristem (srv. Lk 9,23). **Mnoho manželství selhává (jako i někteří kněží), protože nechce přijmout a nést kříž.** Útěk od povolání je také útěk od kříže, od závazku, od zod-povědnosti, od oběti. Zdrojem milosti je konec konců Kristův kříž.

Mohu potvrdit ze zkušenosti nejen jako zpovědník, ale především jako církev-ní soudce, že po jisté stránce celibát je často snazší než manželství. Když jsem po dlouhá léta učil teologii, říkal jsem svým žákům v kněžském semináři: **celibát je jistější než manželství, protože lidská osoba může selhat a zradit (když nežije podle víry a z víry), kdežto Pán Ježíš nikdy neselhá a nezradí, zůstane vždy věrný, na něho se lze spolehnout.**

Když Bůh volá k tomu jistému stavu, buď ke kněžství nebo k manželství, při-pravil i potřebné milosti. Je na nás, aby-chom byli tak pokorní a uznali, že bez Krista nedokážeme nic (sr. Jan 15,5), a s ním jsme schopni všeho (sr. Fil 4,13; 2 Kor 12,9), a prosili neustále o Jeho milost: „Proste a bude vám dáno“ (Lk 11,9), se synovskou důvěrou (srv. 1 Pt 5,7); 1 Jan 3,21-22; 5,14; Fil 4,6).

Kněžský celibát a manželství vstupují do krize ne proto, že „rostou“, „dospívají“, ale proto, že jim či když jim chybí základ modlitby, tedy Bůh-Skála (Ž 18,3). Krize povolání nezávisí na Bohu, který volá stá-le, ale na naši odpovědi, na naši spolu-práci s Boží milostí, které se musíme stále otevírat, přijímat ji, vzývat ji pokorně, učenlivě, věrně. Bůh je věrný, budme věrní i my - v tom spočívá smlouva mezi ním a námi, její zachovávání a plodnost. A kněžství je smlouva, jako i manželství: s Bohem, v Bohu. **Nutno se vrátit k víře v Boha a nespoléhat se na pouhé lidské síly.** „Toto praví Hospodin: 'Proklet buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. ... Požehnan buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospo-dinu...“ (Jr 17,5.7).

Ivo Císař

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI - TRVALE AKTUÁLNÍ

Giovanni Bernardone, narozený v Ascesi, městečku v pohorí Apenin ve střední Itálii (tak zní původní jméno svatého Františka a jeho rod-ného města Assisi), byl synem boha-tého kupce, obchodujícího se suk-nem. Matka pocházela z jihofran-couzské Provence, a protože mladý Giovanni mluvil také jazykem své matky, dostal záhy přezdívku: Fran-cesco - Francouzek. Jeho vzdělání nebylo příliš valné. O to pronikavěji později zazáří v poznání BOŽSKÉ JSOUNOSTI. Jeho doba je hektic-ká, války italských městských států jsou téměř na denním pořádku. Ve dvaceti letech na vlastních kůži za-kusí porážku svého města od sou-sední Perugia a je držen s ostatními měšťany déle než rok v zajetí. Po návratu ze zajetí onemocněl a prak-ticky po celý zbytek života více či méně churavěl.

Počátek 13. století je dobou rytířskou. Mladí zámožní lidé mají svůj vzor v legendárním králi Artuši a kruhu jeho rytířů. Touto cestou se vydává i mladý Bernardone. Je to opět nemoc, která ho přivede k vy-střízlivění. Vždyť co je ta nejskvělejší nádhera - zlato a bujný oř ve srov-nání s žebráckou mošnou a holí?

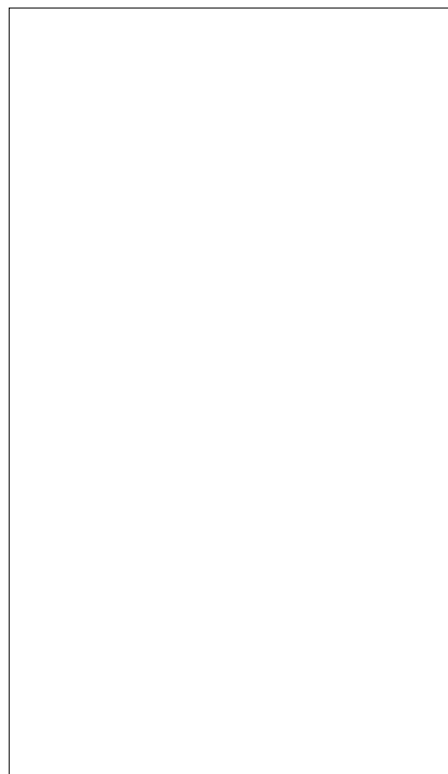
Vše je pomíjivé. Opravdová hod-nota nespočívá v tělesných požit-cích, nýbrž v duši. Tak mladý Fran-tišek poznává svou nicotu, rozdá svůj majetek chudým, sám oblékne žebrácký šat a uchýlí se do polo-rozpadlého kostelíku sv. Damiána. S takto započatým životem ale ne-souhlasí Františkův bohatý otec. Zmocní se ho, drží jej nějaký čas v domácím vězení, ale po jeho odjez-du za obchodními záležitostmi Fran-tišek odejde nadobro z domova. Veřejně se zříká svého otce a od té chvíle považuje za otce jen OTCE NEBESKÉHO. Stalo se tak 16. dub-na 1207. Františkovi je 25 r o k ů a vydává se na cestu krajinou. Po čase se znovu vrací ke sv. Damiánu a z milodarů opravuje kostelík. Když je hotov, odchází do sousedního Fo-ligna, kde je kostel P. Marie zvaný Porciunkule (tzn. maličké místečko). Po kázání, ve kterém hovoří o Kris-tu, který hlásá: Jděte kázat králov-ství nebeské, neberte s sebou ani zlaté, ani stříbrné, ani měděné pení-ze, ani mošnu na cestu, ani dvoje šaty, ani opánky, ani hůl (Mt 10,9--10), odchází bos do světa, zvěstovat evangelickou dokonalost a vyzývat lid k pokání.

Františkovo slovo bylo jako pla-noucí oheň, který pronikal až k srd-ci a mysl všech naplňoval podivem. Je tedy přirozené, že za ním při-cházeli první následovníci - druhové (socii). Bernard z Quintavalle, Petr, Jiljí. Tato čtveřice si u Porciunkule postavila přístřeší a odtud se roz-cházela po okolí hlásat poselství mí-ru.

Později sestaví František svou první

řeholi (formuli života), která se opírá o dvě myšlenky: požadavek naprosté chudoby a kázání evange-lického pokání. Je to teprve začátek, družina nemá zpočátku jako laikové u kléru pochopení. Nahrává tomu i sama doba.

Po dlouhém rozhodování přichá-zejí v létě 1210 do Říma, kde se se-tkávají se svým biskupem, který je po značném váhání uvede ke kardi-nálu Giovanni Collonimu. Ten je po-sléze přivádí k samému Sv. otci Ino-cenci III. Papež

není nadšen jejich zjevem a pošle Františka a jeho dru-hy k prasatům, kterým se prý spíše podobají. Když František nejprve doslova učiní to, co mu papež při-kázal, vrátí se a prosí Sv. otce o vy-slyšení svého přání. Nakonec papež ústně schvaluje jeho řeholi a udě-luje povolení kázat pokání. Všichni přijímají tonzuru a stávají se kleri-ky. Tak vzniklo první františkánské bratrstvo.

František se stává kazatelem pravověrným, potvrzeným autoritou papežskou. Nemluvil lichotivě a sladce, nýbrž ostře a nebojácně te-pal hříchy a zlořády, nešetřil nikoho, slavné, učené, ani posvěcené. Na jeho kázání se hrne lid z celého kraje. Září jako hvězda v šeru noci. Účinek je ohromný - píše Celano. Nejen slovem, ale i skutky jde Fran-tišek příkladem. Přijímá do řádu společníky, kteří se úplně zbavili majetku a nic nevlastní. Chudoba byla Františkovi nejen zdrojem bez-starostnosti a životní radosti, ale i účinného soucítění s chudými a nejkratší cestou sebezdokonalování.

V roce 1212 přijímá do svého bratrstva i první ženu - Kláru. Tato osmnáctiletá dívka je klasickým pří-kladem duchovní dokonalosti. Pro nevoli její vlastní rodiny ji odvedl S. Angelo di Panso do hor, kam ji ná-sledovala i její čtrnáctiletá sestra Anežka. Později se Klára stává aktiv-nější a od r. 1218 dostávají klarisky pevnou organizaci schválenou pape-žem Honoriem III. Kardinál Hugolin, pozdější papež Řehoř IX. se pokusil zprostit Kláru a její řád chudoby, ale ta to rozhodně zamítla.

Vztah Františka a Kláry je vskut-ku posvěcen tou nejvyšší křesťan-skou mystikou. Je to protipól Abe-larda a Heloisy, i když tito hořeli láskou k Bohu. Legenda vypravuje, že: „oheň milosti Boží ozářil klášter i sousední les tak silnými plameny, že obyvatelé sousedních měst mys-leli, že Porciunkula hoří.“

Přímo revolučním činem, který již před více než 700 lety prosazo-val stěžejní myšlenku II. vatikán-ského koncilu, bylo založení tzv. třetího řádu pro ty, kteří chtějí usi-lovat o svatost ve šlépějích sv. Fran-tiška, aniž by odešli ze světa do klášterního ústraní.

Pozoruhodná je také legenda o jeho cestách, která říká, že když přišli k místu, asi půl hodiny od Cannary, František uviděl na polích a stromech veliké množství ptactva všeho druhu. Bylo to v době stě-hování ptactva z jihu na sever. Fran-tišek zvědavý jako dítě běžel do polí mezi hejna ptactva. Ptáci p ř i l é t a l i k němu ze stromů a František se jich dotýkal pláštěm, a když neodlé-tali, začal jim kázat (Predica agli ucelli).

Účastnil se i křížácké výpravy, která byla jeho velkým snem od dob jeho mládí. V roce 1219 vypravoval Honorius III. armádu křížáků z An-cony do Egypta. František vstoupil s několika bratřími na loď a v červ-nu toho roku přistál v Ptolemaidě. Kázal vojskům, ale po porážce 29. 8. znechucen jde vlastní cestou. Jeho cílem bylo obrácení samého sultána egyptského. Bylo to dětinské, ale přesto obdivuhodné, což Jordanus komentuje slovy: „Nechtěl, aby ho něco převyšovalo na cestě Kristově, nýbrž spíše chtěl, aby on převyšoval všechny ostatní.“ Protože nastala doba příměří, dostal se až k samot-nému sultánu Malik el Khamilovi, který jej přijal s arabskou zdvořilostí a poslouchal jeho kázání. František dostal dary, které však odmítl. Vrátil se k vojsku, dočkal se dobytí Da-mietty (5. 10. 1213), ale když spatřil plnění města „věřícími“, znechucen odešel pryč, „vida zlo a hřích“. Ode-šel do Sýrie, navštívil Palestinu a svatá místa: Betlém, Nazaret a Je-ruzalém. Počátkem roku 1220 se vrátil zpět do Itálie.

Po návratu přichází na jeho dru-žinu

krize, protože mnozí spolubratři názorů volnějších se začali svářit. V roce 1221 vyhlašuje novou řeholi - „Slova napomenutí“ (verba admonitionis), která se autenticky zachovala jako dílko Františkovo. Zajímavé jsou např. články:

13) „Bratr smilník budiž bez milosti z řádu vyhnán.“

14) „Žádného zvířete nemají bratři ke službě míti ani jezdit na koni, leda v nemoci nebo velké potřebě.“

František prosí bratry, aby se naučili této řeholi a často ji opakovali a chránili, nic nezmenšovali, nepřidávali a neměli žádné jiné řehole.

Poté František odchází do poustevny na Monte Colombo, též Fonte Palumbo, kde se postí. Po postu napsal další řeholi, která však byla na kapitule 11. 6. 1223 změněna po přísné revizi k nepoznání.

Nemoc se zhoršuje, nepovažuje ji však za trest, ale za sestru. Píše ně-ktěra svá další dílka, z nichž mezi snad

nejskvělejší náleží Píseň o bra-tru slunci (Canticum fratris Solis). Je to hymna na Boha a celé tvor-stvo.

V závěru svého krátkého, po-hnutého, ale svatého života, přijímá božská stigmata. Píše závět' a 4. říj-na 1226 umírá v kapli Del Transito v Porciunkule. Byla sobota a někteří bratři viděli, jak jeho duši odnáší anděl přímo ke trůnu Krále králů. Někteří viděli opět hejno skřivánek, jak se snesli nad kapličku a kroužili kolem střechy příjemně šveholíce. Byl to poslední pozdrav, který tvo-rečkové boží přinesli svému bratřič-kovi.

Časová propast, která nás dělí od doby tohoto středověkého světce, nic neubrala na aktuálnosti jeho ideálů. Svatý František měl, má a bude mít vždy své následovníky. Jejich život bývá vždy rukavicí hoze-nou do tváře současné společnosti, ať už je to surová doba práva silnějšího, exhibicionisticky vyuměl-kovaná společnost XVIII. a XIX. sto-letí či dnešní uspěchaná konzumní a

sobecká civilizace.

Prostota života a dětsky upřímná láska k Bohu, k bližním i ke všemu Božimu stvoření je nejen reálným protipólem současného životního sty-lu, ale i účinným a prověřeným lé-kem na všechny tíživé problémy současné společnosti.

ORIENTACE NA MARIÍ

Mariánská orientace obnovy ve víře v biskupství Fulda se stává stále zřetelnější. Objevily se pro to v posledních týdnech dva nové signály.

„Na Marii se tříbí duchové“

Na toto motto se konalo kázání dómského vikáře Dr. Ludviga Schicka o svátku Nanebevzetí Panny Marie ve fuldském Dómu, který byl toho dne naplněn věřícími jako ni-kdy předtím. Na ní se tříbili duchové také uvnitř církve od začátku - jak je vidět u gnostiků, ariánců a mani-chejců v prvních staletích. Ona me-ditující, modlí se žena ukazovala, že křesťanství není žádná sociálně--kritická nebo sociálně-politická teo-rie. Kdo chce být dnes křesťanem, musí zaměřit pohled na Marii. Dnes je nám Bohem dána jako ukazatel cesty k pravému křesťanství. Ona, Matka Boží, zaručuje, že Ježíš je Bůh, a ne, jak by nás dokonce ně-kteří profesori teologie chtěli učit, je-nom nějaký dobrý kamarád, jako jsi ty nebo já. V současnosti se zdá, jako by chtěla být hraničním slou-pem pro ty uvnitř církve, kteří vidí jenom černě, malují černě a hrozí. Ona je znamením naděje a zvěstuje útěšná a nadějná znamení, ne vý-hruzná poselství. Na Marii se musí orientovat všichni, aby potkali celé-ho Krista a následovali ho.

Bez odevzdanosti žádná budoucnost

Dne 4. září bylo v Dómě ve Fuldě vzpomenu to zasvěcení Německa Ma-rii v roce 1954. Maria věděla, komu uvěřila, zvolal arcibiskup Dr. J. Dy-ba k 3 000 věřících z celého Ně-mecka, kteří svému vrchnímu pas-týři odpověděli spontánním potles-kem. Kdo s Marií důvěřuje Bohu, ten smí doufat ve veliké

věci. Maria je vzor lásky. Kdo se dnes zapo-slouchá do společenské, ale také vnitrocírkevní diskuze, uslyší, že se mluví mnoho o číslech a datech, obžalobách - jenom o lásce a ode-vzdanosti je slyšet málo. Avšak bez lásky a odevzdanosti nebude žádná budoucnost. Zvláště také tam, kde jde o ženy. Právě proti duchu doby bychom se měli sejít proto, abychom se zasvětili skrze Marii tomu, který má nebe i zemi ve svých rukou.

Ohlas Medžugorje ve světě

Skeptikové se domnívají, že Me-džugorje v Hercegovině po skončení nepřátelství nebude již tím, čím byla dříve. Upadne prý rychle do zapo-mnutí. Stal se pravý opak, i pokud jde o Medžugorje jako místo mod-liteb i o šíření jeho poselství do svě-ta.

Současně s papežskou mší 11. září v Záhřebu, hlavním městě Chorvatska, slavil se na Křiževaci v Medžugorje svátek Povýšení sv. Kříže. Po evangeliu přeplnili do Záhřebu, aby mohli vyslechnout pro-mluvu Jana Pavla II.

Tisk psal asi o 30 000 poutníků, kteří se shro-máždili na Křiževaci z celého světa. V srpnu přišla poprvé skupina rus-kých pravoslavných křesťanů z Mos-kvy s pravoslavným knězem. Ohlá-sili další skupiny poutník z Ruska. Přišla skupina 60 poutníků z jižní Koreje. Byli zaznamenáni další pout-níci z Hongkongu, Tchajvanu, Fili-pín, Singapuru a z Brazílie. Vícekrát za měsíc přijíždějí autobusy z Velké Británie.

7 000 poutníků v Aylesfordu

28. srpna se sešlo počtvrté asi 7 000 medžugorských poutníků k eku-menickému dnu modlitby a díky do

známého karmelitánského modliteb-ního místa v Aylesfordu v jižní Anglii (Kent). Z Ameriky přijela k tomuto setkání zpěvačka Dana, která složila o Medžugorje více písní. S pohnutím naslouchali poutníci svědectví podnikatele Bernarda Ellise, který v Me-džugorje našel cestu od židovství ke křesťanství.

Převor kláštera, pater Joseph Kelly, byl dojat především vroucí at-mosférou modlitby. Jako hosté z Her-cegoviny byli vizionář Ivan Dra-gičević, pater Dr. Slavko Barbarič a Milona von Habsbur. Významný týdeník přinesl o setkání čtyřstrán-kovou podrobnou zprávu doplněnou obrázy.

Někdo nás chtěl uchránit před utrpením

Na dalším modlitebním setkání v Manchestru ve střední Anglii řekl pater Barbarič v narážce na zjevení v Medžugorje. „Od roku 1981 Panna Maria zdůrazňuje, že by se postem a modlitbou dalo zabránit válkám. Lidé ji neposlechli. Teď máme válku. Podobně se stalo ve Rwandě, kde ve stejnou dobu byla zjevení. 'Někdo' nás chtěl ochránit, ale my jsme ne-chtěli rozumět. Teď rozumíme.“

*Der Christ von Morgen,
16. září 1994*

BALKÁNSKÝ OSUD V ZRCADLE ČASU

Dominikánský kněz René Laurentin řekl v r. 1988 na jednom kněžském shromáždění (Medju-gorje - centrum), že „na Balkáně se stává více konfliktů za sebou, jako v Libanonu“. Dnes ví každý, že tato výpověď nebyla přehnaná. Podívejme se na dějinný vývoj.

V Římské říši

Za vlády císaře Augusta obsadila Římská říše celou oblast Středozevního moře a také Balkán. Oblast Brotnjo (Čitluk - Hercegovina) patřila k Dalmácii s administrativním centrem Salona v Splitu. S dělením Římské říše na východní a západní část se stal Balkán hraniční oblastí. Západořímská říše podléhala návalu stěhování národů. Západní Gótové za Alaricha se zmocnili v roce 410 města Říma. Koncem 6. století se přistěhovaly do Bosny slovanské kmeny.

Křesťanská víra se v Hercegovině hlásala už v římských časech. V 6. a 7. století výpady plenících skupin různých národů křesťanství z větší části zničily a kostely zpusťily.

Misijní činnost, roztržka, ohrožování

V 7. století začala misijní činnost Slovanů na Balkánu. Vznikaly rozepře, zda má misijní činnost vycházet z Říma nebo Konstantinopolu. Stupňovaly se až do Fotiova schizmatu v roce 867. Kompromisem se stanovilo, že Řím dostal moravsko-panonskou misijní oblast a Konstantinopol Bulharsko. A tak Řím vykonával misie v Chorvatsku a v Srbsku ortodoxní církev. K napětím uvnitř křesťanství, která byla podmíněna částečně politicky, přichází ohrožení islámem. Kalif Omar (634-644) založil arabskou světovou říši, která se po dobytí Damašku v r. 635, Jeruzaléma v r. 638 a Alexandrie r. 641 až do 9. století rozprostírala od Persie, přes Syrii, Egypt, severní Afriku až do Španělska.

Další postup islámu byl zastaven na celá století křížáckými válkami. Ale napětí v křesťanském světě blokovala trvalé úspěchy. V roce 1054 došlo ke štěpení církve.

Nepokojný Balkán

Na Balkánu panoval i nadále neklid. Bosna byla ve 12. století pod nadvládou Maďarska. Za místokrále Banuse Kulina (1168-1202) přišli do země bogomilové, gnostická sekta. Jeho následník Banus Libislav vyhlásil odtržení se od Maďarska a podřídil svoji zemi papeži, který založil biskupství Bosna (západně od Sarajeva). Prvním biskupem byl Němec Johannes von Wildeshausen. Žil chudobně a skromně, získal si tak velkou vážnost a povolal do země františkány (František

žil v letech 1182-1226). V roce 1349 připadla Bosna Srbsku, v roce 1355 se však už stala samostatnou a v roce 1374 za krále Štefana Turtka I. se stala královskou říší, která připojila bosenská a srbské provincie a řídila je z Jajce.

V Osmanské říši

Srbsko bylo v roce 1389 na Am-selově (Kosově) polí poraženo Turky a přestalo existovat. V Bosně se prosadili bogomilové a země patřila v roce 1401 Turkům. Muslimové si v roce 1453 podmanili Konstantinopol, od roku 1463 patřila Bosna k Osmanské říši. Aby se Srbové mohli lépe spojit s Osmanskou říší, Turci založili v roce 1557 srbsko-

ortodoxní patriarchát Pec s úlohou v Srbsku odvádět a vymáhat pro Turky daně. Osmanská říše se rozprostírala přes celý Balkán a v roce 1683 stáli Turci už před Vídní. Tam byli poraženi německo-polským zálohovým oddílem pod vedením polského krále Jana Sobieského a prince Eugena, který pronásledoval Osmany až za Bělehrad.

Srbsko-ortodoxní patriarcha Arsenija III. Krojevič koncem 17. století přerušil styk s Konstantinopolí (Istanbulem). Když se Rakušané museli vrátit, princ Eugen se v roce 1697 vzdal Sarajeva a utekl s 40 tisíci křesťany. Rovněž patriarcha se 70 tisíci věřících utekl z jižního Srbska a usadil se v jižním Maďarsku. Tam vznikla metropole Karlovac, nedaleko Nového Sadu v dnešním Srbsku.

Turecko zrušilo patriarchát Pec koncem 18. století. Sultán Mahmud II. se obával vylidnění krajiny, a proto udělil kvardiánovi františkánské-ho kláštera Fojnica, paterovi Ange-ovi Zwizdowitschovi kulturní svobodu. V roce 1820 chtěl sultán zavést reformy, ale ztroskotal na radikálních muslimech, kteří se v roce 1839 chtěli osvobodit od Istanbulu. Další povstání následovala v letech 1850, 1857 a 1859. Kádí z Mostaru schválil v roce 1846 stavbu kláštera v Širokém Brijegu, do užívání ho odevzdali v roce 1861. Další povstání vyšlo z Hercegoviny, ale Osman Paša je krvavě potlačil. Zahynulo 5000 křesťanů a 100 000 jich uteklo do Rakouska.

Nové politické uspořádání a vliv světových mocností

Berlínský kongres z roku 1878 vedl k novému politickému uspořádání na Balkáně. Podle článku 25 připadla správa Bosny Rakousku. Celní unie s Rakouskem byla zavedena v roce 1880 a civilní správa o dva roky později. V balkánských válkách r. 1912-1913 si Srbsko podmanilo Kosovo a začalo hned s krvavým útlakem albánského oby-

vatelstva. Po 1. světové válce měl německo-rakouský vliv z Balkánu zmizet. Proto světové mocnosti založily Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které až v roce 1929 dostalo jméno Jugoslávie. Tato země spolu s Československem a Rumunskem vytvořila „Malou dohodu“, která se začátkem 20. let vložila do přímočarého díla pařížské a londýnské východoevropské politiky. Itálie usilovala o vliv na východní straně Jadranu. Znemohlá Francie však prosadila, že Dalmácie připadla Jugoslávii.

Francie podporovala s Jugoslávií Velké Srbsko jako protimocnost Itálie. Itálii se podařilo prosadit svůj vliv v této oblasti až před začátkem 2. světové války, na jaře r. 1939, obsazením Albánie. Hitlerovské Německo zase obsadilo Jugoslávii a vytvořilo ustašovský stát Chorvatsko, který postupoval proti Srbům s nejbrutálnější mocí.

Titův stát

Ve 2. světové válce se Chorvaté spojili s Německem a Srbové se spojenci. Už tehdy bylo strašné krvavé prolití. Srbové v letech 1941-1944 usmrtili 140 000 muslimů. Po skončení války uprchlo do Rakouska 10 tisíc Chorvatů. Britská armáda je vydala Srbům, kteří všechny usmrtili. Navzdory všem zločinům byl však Titův stát jako vedoucí mocnost mezi zeměmi „třetího světa“ vysoce stabilní. Tito se oddělením od Stalina v žádném případě nechtěl vzdát bolševizace krajiny, ale sám se chtěl stát „Stalinem“, což se mu také podařilo.

Desítky let Jugoslávie zbrojila a 80 % státních příjmů vkládala do zbrojení. Tak se stala druhou nejlépe vyzbrojenou armádou v Evropě. Obyvatelstvo bylo utlačováno a špehováno.

Náboženství se smělo vyučovat jen v kostelích. Při stavbě nové katedrály sv. Petra ve Splitu se po výzkumech stavebního pozemku plán změnil s tím, že do suterénu zaprojektovali vyučovací prostory. Po 28 letech byla stavba schválena, ale kvůli změně plánu diecézi uložili trest 200 000 DM, který musel být zaplacen v německých markách. Protože diecéze arcibiskupa Dr. Franjo Franiče na to neměla, pomohly německé diecéze Köln a Paderborn a pokutu zaplatily.

Peklo vzkříkne

Když se Slovinci a Chorvaté chtěli osvobodit od „rudé diktatury“, začalo Srbsko svoji dobovačnou válku proti mezinárodně právně uznaným státům, a pokračuje dodnes. Takto krvavě končí střetnutí různých kultur na Balkánu. Tak se střetla západní Evropa s Orientem, turecké právo natrefilo na římské právo.

Různost v myšlení se ukazuje též v použití latinského písma na západě a cyriliky na východě země. „Starý most“ v Mostaru symbolizoval toto střetnutí.

Také v náboženském okruhu působení přežil Balkán různé vývojové etapy. Katolická a ortodoxní (pravoslavná) víra stály vedle sebe a musely se vyrovnat s nátlakem rozpínajícího se islámu - musely se dohodnout. Také desetiletí trvající ateistická výchova vystihuje chování lidí. Válka dala vzniknout různým nepřestavitelným formám hrůzy.

Když vrchní velitel jugoslávské

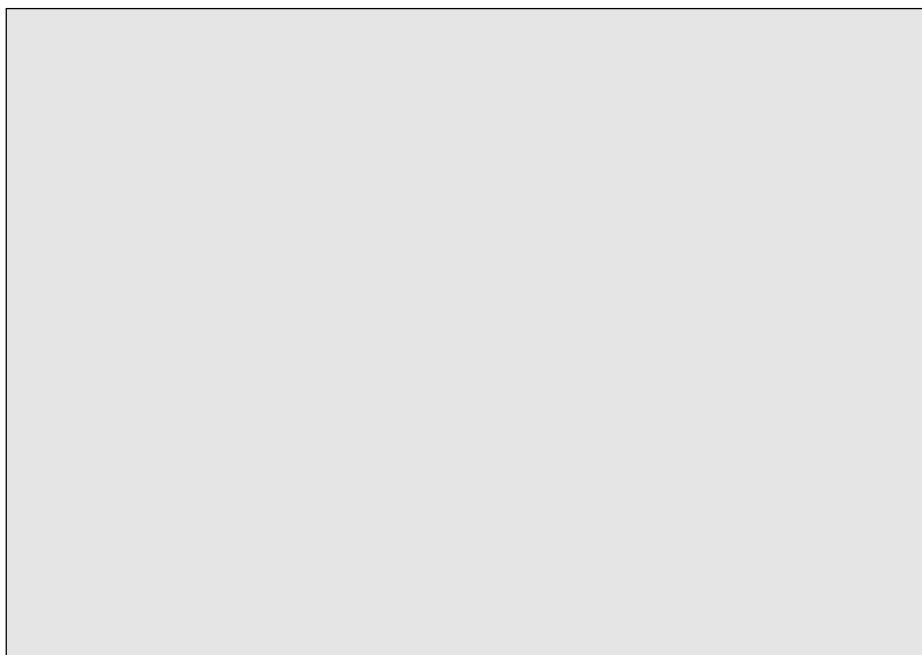
armády Adžič hrozil Slovincům a Chorvatům: „Vy jste zaklepali na brány pekla“, viděl jsem v tom také odpověď na události v Medjugorje... Když se nebe pro nás otevře, peklo vzkřikne. Hlásání a kříž se od sebe nemohou oddělit. Tak je možno po-chopit slova, která řekl papež Jan Pavel II. začátkem roku 1993: „Válka v bývalé Jugoslávii je nejjiš-tější důkaz pro pravost mariánských zjevení v Medjugorje.“

*Werner Preibisch,
Medjugorje dreizehnter Jahrestag*

GENOCIDA V BOSNĚ

V Bosně a Hercegovině žilo ve třech diecézích (Banja Luka, Mostar a

Sarajevská diecéze měla 530 tisíc katolíků a byla to nejvíc kve-toucí

Sarajevo) 830 tisíc katolíků. Ze svých domovů jich uteklo 440 tisíc. Z 272 farností už neexistuje 150. V diecézi Banja Luka, kterou téměř celou obsadili Srbové, je 50 % kostelů úplně zničeno a 47 % poškozených.

diecéze. Pracovalo v ní 204 diecézních kněží, 240 františkánů, několik jezuitů a dominikánů. Sarajevo mělo dva teologické semináře (jeden pro diecézní, druhý pro řeholní kněze) a 485 řeholních sester.

V dubnu minulého roku začali Srbové útok pod záminkou, že jsou ohrožováni Chorvaty a muslimy. Obsadili 70 % území a provedli etnickou čistku. V průběhu války se vyhrtilo nepřátelství i mezi muslimy a katolickými Chorvaty. (Pozn.: v současnosti se Chorvati s muslimy dohodli na konfederaci.) V této tak těžce zkoušené zemi trpěli pře-devším katolíci, protože muslimové se snažili získat etnicky čisté území pro sebe.

Koncem srpna 1993 byla situace v arcibiskupství Sarajevo velmi nepříznivá. Číslo hovoří takto:

- počet katolíků před válkou byl 582,5 tisíce
- Srbové z tohoto počtu „vyčistili“ 150 tisíc
- Muslimové z nich vyhnali 128 tisíc
- do tzv. volných zón uteklo 104 tisíc ve snaze zachránit si život
- nyní jich tam žije v těžkých podmínkách 141 tisíc.

Z katolíků přišlo o život okolo 50 tisíc a asi takový počet se zdržuje na neznámých místech. Nikdo o nich nic neví.

(převzato ze zahraničního tisku)

ZRALÍ KŘEŠŤANÉ OBSTOJÍ

Lázeňské městečko Königstein u Frankfurtu nad Mohanem se stalo už po čtyřiačtyřicáté dějištěm kongresu organizace „Církev v nouzi“, kterou založil po druhé světové válce holandský kněz P. Werenfried van Straaten nejprve pro pomoc křesťanům v komunistických státech. Tématem byla problematika evropské jednoty, nacionalismu a postoje Církve.

Při slavnostním zahájení konference leželi s německými biskupy Walterem Kasperem a rodákem z Moravy Gerhardem Pieschlem také světlíci biskup Josef Kajnek z Hradce Králové, brněnský generální vikář mons. Jiří

Mikulášek a slovenští biskupové František Tondra a Dominik Kalata.

Otec biskup Kalata pro týdeník Světlo řekl, že na Slovensku stejně tak jako v České republice se Kristovi vyznavači setkávají tváří v tvář s horším a nebezpečnějším nepřítelem, než byl komunismus a dialektický materialismus. S nepřítelem, jenž na rozdíl od státu vnucovaného komunismu nebudí odpor lidu, naopak jeho sympatie, protože ho zdánlivě v ničem neomezuje a podporuje jeho skrytou touhu po materiálním blahobytu a požitcích, často však za cenu nemorálního postupu čili

hříchu. „Tady obstojí jen zralí křesťané,“ řekl Otec biskup. „Ti, kteří se dovedou vzdát bohatství a kariéry, když vidí, že by to bylo za cenu podvodu, krádeže nebo újmy druhého spolu-občana. To je dnes nejdůležitějším svědectvím pro Krista...“

O absenci těchto hodnot ve vyspělé západní společnosti, která otevře egoistickému nacionalismu, hovořili jednotliví referenti.

Profesor historie Otto Kimminich z Řezna a Heinrich Schneider z Vídně poukázali na fakt, že nacionalní šovinismus se stal náhražkou za nábo-

☉ ženství od 18. století, kdy zednářské osvětenství zeslabilo víru.

Poslanec německého Bundestagu CDU/CSU Christian Schilling označil papeže Jana Pavla II. za největší osobnost současné Evropy, která jasně vidí potřebu jejího sjednocení na duchovní, a nikoli ekonomické bázi. Současný ekonomismus prohlásil za nebezpečnou iluzi, která je příčinou lhostejnosti západního světa vůči utrpení obyvatelstva přede-vším na

Balkáně.

Rodák ze Slezska prof. Adolf Hampel z univerzity v Giessenu v Německu hovořil o bolavé otázce odsunu sudetských Němců. Kriticky se postavil k činnosti Sudetoněmec-kého Landsmanschaftu, zejména k jeho snaze o restituci majetku odsunutých Němců. Vyzval je v křesťanském duchu ke smíru a k otevřenosti vůči utrpení jiných „odsunutých“ - současných uprchlíků z Balkánu.

Letošní kongres v Königsteinu obnažil markantně to, co bylo za totality před zraky našich věřících bedlivě skrýváno: Kristu a Církvi nepřátelské prostředí západního konzumního materialismu, i když v něm slova smyslu než u komunismu. A za to, jakož i za jinou nabídnutou pomoc, díky. -rm-

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

Četl jsem v 37. čísle Kato-lického týdeníku podivné prohlášení ve věci poutních míst Medjugorje a Schio, které vydal Státní sekretariát ve Vatikánu jako reakci na akci solidarity se Sv. Otcem. Podivně kontrastuje s rozhodnutím kompetentní instituce, totiž biskupské konference bývalé Jugoslávie. Ta vydala ve věci Medjugorje prohlášení, která se někteří zaujatí činitelé snaží evidentně přerušovat nebo dokonce ignorovat:

Dne 9. - 11. dubna zasedala jugoslávská biskupská konference v Zadaru a vydala na závěr toto prohlášení:

„Události v Medjugorje sledují od samého začátku biskupové prostřednictvím místního diecézního biskupa, biskupské komise a jugoslávské biskupské komise. Na základě dosavadních šetření nelze určit, zda se nejedná o zjevení nadpřirozeného charakteru.“

Je tedy v rozporu s tímto prohlášením, jestliže je interpretováno tak, jako by potvrdovalo, že se nejedná o zjevení nadpřirozeného charakteru. Stejně nesprávný je často vyslovovaný názor, že se biskupská konference od událostí v Medjugorje distancuje.

To dokazuje další prohlášení uveřejněné 5. května 1991 v Glasu Koncila:

„Přiliv věřících, kteří přicházejí do Medjugorje z důvodů víry i z jiných důvodů, vyžaduje pozornost a pastorační péči především ze strany diecézního biskupa i ostatních biskupů, aby úcta, která se zde prokazuje Panně Marii, byla v souladu s naukou katolické církve. V tomto smyslu budou biskupové vydávat zvláštní liturgicko -

pastorační směrnice. Budou taktéž prostřednictvím svých komisí sledovat a dále zkoumat události v Medjugorje.“

Dále se uvádí ve stejném pramenu:

„Proto jen zcela neinformovaní se mohou domnívat, že v otázce Medjugorje můžeme jednoznačně rozhodnout, čemu se má věřit a čemu nikoliv. Je-li tomu tak, proč se zkoumají tak svědomitě všechny fenomény? Protože biskupové jsou zavázáni sledovat, zda to, co se zde odehrává, je v souladu s celým zjeveným pokladem víry a morální naukou církve. ...

Pro mnohé věřící z celého světa mohlo takové prohlášení přinést uklidnění jejich svědomí. **Ti totiž, kteří přicházejí do Medjugorje z důvodů víry, vědí nyní, že tato shromáždění probíhají pod řádovou a odpovědnou pastorační péčí apoštolských nástupců.“**

O tom, že biskupové se tohoto úkolu ihned ujali, svědčí skutečnost, že již 17. června 1991 přibyli do milostného místa členové biskupské komise: biskup dr. Franjo Komarica z Banja Luky jakožto předseda, arcibiskup Vinco Puljić ze Sarajeva, biskup Slobodan Štambur z Hvaru, tehdejší biskup Pavao Zanic z Mostaru a další čtyři kněží, kteří jsou členy komise. **Biskupové sloužili toho dne večer v Medjugorje koncelebrovanou mší svatou s hlavním celebrantem místním biskupem P. Zanicem. Homilii pronesl arcibiskup Vinco Puljić ze Sarajeva.**

15. srpna 1993 uveřejnil kardinál Kuharic v Glasu Koncila, který je oficiálním časopisem biskupské konference, opětovně prohlášení, které **přiznává Medjugorje oficiálně charakter poutního místa:**

„My biskupové po třileté práci pověřené komise **přiznáváme svatyni v Medjugorje charakter poutního**

místa. To znamená, že nemá-námitek, jestliže zde někdo uctívá Matku Boží způsobem, který je v souladu s vírou a učením církve.“

Ve stejném smyslu se vyslovil prefekt posvátné kongregace kardinál Josef Ratzinger již v srpnu 1991: „Nelze sice zatím prokázat, že se v Medjugorje děje něco nadpřirozeného, ale protože se Medjugorje stalo známým poutním místem, je třeba se vynasnažit, aby toto místo zůstalo zachováno jako „místo modlitby“ (Münchner Kath. Kirchenzeitung z 8. 9. 1991).

Pastorační péče biskupské komise za celou dobu působnosti neshledala, že by to, co se v Medjugorje děje, včetně poselství, která z Medjugorje přicházejí, bylo v rozporu se zjeveným pokladem víry nebo morální naukou církve.

Toto je pro mne zcela srozumitelné. Medjugorje ani jeho poselství nepotřebují žádná další potvrzení a ani je získat nemohou, pokud nejsou ukončena. Čemu ale nerozumím, je, co je to „zdravé a spolehlivé učení církevního úřadu“, o kterém hovoří papír ze Státního sekretariátu. Takováto formulace ve mně vyvolává vedle otazníků i velmi nepříjemné asociace.

Václav M., Ostrava

(zvýraznění textu red. Světla)

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

V současnosti se našim čtenářům dostává do rukou čtvrtý svazek českého překladu Jeruzalémské bible.

Pokud jde o samotnou Jeruzalémskou bibli, víme, že „Jeruzalémskou biblickou školu“ založil v minulém století otec Lagrange OP. Čím se překlad Písma sv. zvaný

Jeruzalémská bible nejvíce liší od jiných překladů? Postatný je podle PhDr. F. X. Halase mimo jiné převod Písma svatého do hovorové řeči. „Jsou-li v původním podání hovorové obraty své doby, podává je Jeruzalémská bible hovorovými obraty dnešní franštiny.“ (Co je to Jeruzalémská bible, str.29, 1991) Přesněji řečeno, jde o francouzštinu, jakou se mluvílo v době vznikání Jeruzalémské bible, tedy asi před 80 léty. Kdo ví, co je hovorová řeč,

ví také dobře, jak se taková řeč mění za půl století. A právě z této překonané francouzštiny se nám na konci 20. století dostává údajně nejlepší překlad Písma svatého. Jaký to má smysl? Uvědomují si to dnešní vydavatelé českého překladu Jeruzalémské bible? Nechápu, že se brzy stanou terčem oprávněné kritiky ze strany takových lidí, jako je pan Hejdránek? Cožpak je třeba velkého zkoumání, aby se odhalilo, že jde nejen

o ob-ektivní překlad, ale zejména o pře-
vod do hovorové řeči, a to navíc
z jedné překonané hovorové řeči,
a tedy jde do značné míry o jakési
hovorové *přebásnění*?

Víme také o poznámkách Jeru-
zalémské bible, které jsou nesporně
zajímavé. Nicméně i tyto jsou víc než půl
století staré, a doplňované no-vými
poznatky nesoustavně. Je totiž známo, že
vydáním francouzské Je-ruzalémské
bible vyvrcholilo úsilí dominikánských
biblistů, ale také pohaslo. Říká se, že
prý „usnuli na vavřínech“. Pokud víme,
jak prudký rozmach prodělala biblická

archo-logie ve 20. století a prodělává
dál, musíme zůstat přinejmenším zdr-
ženliví k poznámkám Jeruzalémské bi-
ble. Zejména k poznámkám k prv-ním
dvěma knihám Pentateuchu, které
nedostatkem přisunu nových
archeologických objevů trpí nejvíce.
Nemarní zde vydavatelé tak trochu čas,
peníze a síly?

Navíc se zapomíná, že český ná-rod
vlastně už má jeden takový pře-klad
bible, alespoň Nového Zákona. Jde o
dílo Ondřeje M. Petru OP. Ten se opíral
o vědecký překlad Pavla Škrabala OP z
řečtiny. Ovšem po-změnil jej přiblížením

hovorové řeči. Přitom se řídil právě
překladem francouzských dominikánů.
Hlavní podíl na českém zpracování
pozná-mek měl otec Zdeněk Švéda. Ve
své době bylo toto české vydání Nového
Zákona přínosem. Není však dnešní
pokus o české vydání celé Jeruza-
lémské bible tak trochu anachronis-
mus?

(Dr Libor Fráňa)

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

Přátelé,

*chci se s Vámi podělit o myš-lenky,
které ve mně vyvolaly tyto prosby Matky
Boží:*

„Pomozte, aby mé Srdce zvítězilo ve
světě hříchu. Prosím vás všechny, abyste
přinášeli modlitby a oběti na mé úmysly,
abych já je mohla při-nášet Bohu za to,
co je nejpotřeb-nější. Zapomeňte na svá
p ř á n í
a prostě o to, co si přeje Bůh, a ne o to,
co vy si přejete.“ (9.91)

„Dnes vás všechny zvú, abyste se
rozhodli modlit se na můj úmysl.“ (4.94)

Je jisté, že satan se snaží od takové
modlitby nás odradit nebo ji v nás
„udusit“ - každého jinak, ale jistě
všechny. Nedejme se!

Jednou z jeho léček může být
i náhle přiosťřený smysl pro povin-nost
modlit se za naše nejbližší, za to a ono...
(„aby to bylo tak, jak my to vidíme
správně, jak my si to pře-jeme... aby Pán
dal, udělal to a to, tak a tak...“ Ruku na

srdce: nevy-padají právě naše
„nejvroucnější modlitby“ často takhle?)

V případě tohoto „pokušení“ je snad
nejlepší, svěřit vždy znova ty osoby a
situace do Jejich rukou, Jejím Srdci, a
poprosit o uskuteč-nění Jejeho úmyslu s
každou a skrze každou z nich. A
důvěřovat Jí! V Je-jích rukou, v Jejím
Srdci je všem našim záležitostem
pomoženo neko-nečně líp než v našich.

Svěřme, svěřujme Jí všechny na-še
záležitosti, a vezměme si vážně
k srdci ty Její: „Hledejme nejprve
Království Boží, a vše ostatní nám bude
přidáno.“

Říkejme Jí: „Maminko, Ty mě prosíš
o růženec..., a já Ti ho chci dát. Pomoz
mi v tom! ... „Pomoz, aby Ti má modlitba
nechyběla tam, kde ji očekáváš, a aby
byla taková, jakou ji potřebuješ!... „Skryj
mě do své modlitby, skryj mě pod tento
svůj plášť, abych se mohl(a) modlit
- a modli se Ty sama ve mně, abych se
opravdu modlil(a)...“

Dávejme Jí k dispozici všechny naše
modlitby, posty a oběti, utr-pení.
Nebudeme toho litovat! A mod-leme se
spolu s Ní:

- Za Sv. Otce a za všechny bis-kupy a
kněze...

- Za všechny děti, které se ne-směly
a nesmí narodit... (a také za ty sice živé,
ale nechtěné, špatně přijaté a
nemilované děti, aby se mohly vymanit z
následků těchto zmrzačujících
okolností...)

- Za všechny manžele a rodiče, kteří
jsou v pokušení „řešit“ své problémy
rozvodem nebo potratem...

- Za všechny ženy, které už po-tratily:
aby se otevřely Boží milo-srdné Lásce,
která jim nabízí odpuš-tění, která jediná
je může osvobodit a uzdravit ode všeho,
co potrat v nich způsobil - a navíc z nich
učiní nástroje Milosrdenství a uzdravení
i pro druhé...

- Za uskutečnění všeho toho, co je
„Její úmysl“, „Její a Boží plán“, „...aby
všichni lidé došli spásy“.

-md-

CÍRKEVNÍ AKTUALITY * CÍRKEVNÍ AKTUALITY * CÍRKEVNÍ AKTUALITY

DCERY PANNY MARIE POMOCNICE,
které založil sv. Jan Bosco spolu se sv.
Marií Dominikou Mazzarellovou, s radostí
oznamují, že v tomto školním roce mají
v naší republice
o jednu komunitu více. Obdržely to-tiž od
pana arcibiskupa Miloslava Vlka
povolení k otevření řeholního domu v
Praze - Kobylisích, v Pře-myšlenské ulici
č. 6. Patronem toho-to domu je sv. Josef.
Nyní tedy mají sestry 4 domy: V Praze -
K a r l í n ě ,
v Brně - Žabovřeskách, v Hradci Králové
a ve zmíněných Kobylisích.

Sestry uvádějí své počty k 1. září
1994: 18 sester v ČR, 3 české sestry v
Itálii, 11 českých novic (v Itálii).

Průměrný věk sester bez novic je
39,3 let.

ODDĚLENÍ PRO MISIE GENERÁLNÍ-ho
domu salesiánů v Římě pořádala ve
dnech 15. až 22. září 1994 „Tý-den

formace pro odjíždějící misioná-ře“.

PŘÍPRAVA MISIONÁŘŮ

Ve dnech 22. až 25. září 1994
proběhla v italském Turíně na Vla-doccu
příprava misionářů salesiánů, Dcer
Panny Marie Pomocnice a laic-kých
volontérů na svěření misio-nářských
křížů v rámci 124. misio-nářské výpravy.
Na programu byla mimo jiné pouť do
Becchi, rodiště Dona Boska, a Chieri,
kde Don Bosco prožil 10 let svého života
a připravoval se ke kněžství. Dále byla
probírána témata: „Specifičnosti sa-
lesiánských misii“, „Připomínky Do-na
Boska prvním misionářům“, „Teo-logické
a pastorální souvislosti misii v dnešní
době“, „Laický misionářský voluntariát“ a
další.

Jan Stuchlík

sekretář provinciála SDB

Z OLOMOUCKÉ KATEDRÁLY

Pobouření biskupů

Jak sdělil agentuře KNA tiskový mluvčí Německé biskupské konference mons. Rudolf Hammer-schmidt, jsou němečtí biskupové pobouření tónem a obsahem dopisu, který jim zaslali někteří duchovní vůdcové studující mládeže shromáždění na konferenci v sárském městě Meschede. Ti autoritativně požadují, aby prý biskupové „respektovali ne-manželské sexuální soužití párů včetně tzv. „lásky na zkoušku“, anti-koncepční prostředky a homosexuální svazky“. Mons. Hammerschmidt sdělil, že „v dohledné době dají biskupové solidní a klidnou odpověď.“

Tag des Herrn

V Jugoslávii ubit kněz

Jak oznámila chorvatská tisková agentura IKA v Záhřebu, byl ve městě Senta na území okupovaném Srby ubit k smrti příslušník srbských ozbrojených komand 50letý katolický farář Andreas Bus. Tuto skutečnost potvrdily i srbské úřady, odmítly však sdělit bližší údaje o smrti duchovního. Maďarské sdělovací prostředky uvádějí, že se jednalo o zastrávací akci s cílem vyvolat u chorvatského obyvatelstva paniku.

Řádová sestra moderátorkou

Ingrid Graveová, švýcarská dominikánka původem z Německa, se stala moderátorkou švýcarské televizní stanice DRS pro oblasti vědy, kultury a náboženství. Mluvčí televizní stanice DRS odůvodnil rozhodnutí jmenovat do této funkce řeholnici slovy: Řeholnice k nám přichází jakoby z jiného, dosud neznámého světa, a tím nám nastavuje zrcadlo.

Biskup vyjadřuje pochybnosti

Přesvědčení, že průběh nedávných parlamentních a prezidentských voleb v Mexiku, z nichž vyšla opět vítězně vládnoucí Revoluční institucionální strana, byl zfalšován, vyjádřil biskup diecéze San Cristóbal de las Casas Samuel Riuz García. Ten se stal známým mexické i světové veřejnosti jako prostředník mezi vládou a indiánskými povstalci jiho-amerického státu Chiapas v době nedávných nepokojů.

Policie a církve

Pod tímto názvem se konalo v r. 1992 sympozium v řeckých Athénách. Účastnili se ho zástupci katolické, pravoslavných a protestantských církví, jakož i reprezentanti policejních složek z nejrůznějších zemí světa. Úspěch tohoto sympozia vedl Vatikán i pravoslavné arcibiskupství v Athénách k myšlence zopakovat takovou akci. Jak oznámil

deník L'Osservatore Romano, počítá se s příštím rokem. Pravděpodobným místem konání bude některé město v Německu.

CHORVATI A MUSLIMOVÉ CHTĚJÍ POSTAVIT MÍROVOU VESNICI.

Split 1. 9. 1994: Chorvaté a muslimové chtějí v centrální Bosně zřídit s podporou Charity „mírovou vesnici“. Zprávu o tom podal „Sou-sed v nouzi“ - akce - koordinátor Peter Auendler na tiskové konferenci Charity ve Splitu.

Vesnice Bistrica, která byla vybrána jako mírová vesnice, leží v blízkosti města Gornij Vakuf. Před válkou v ní žilo 150 chorvatských a 150 muslimských rodin. V bojích na jaře byla většina domů zničena. Rodiny chtějí domy znovu postavit a při budování si poskytovat také sousedskou pomoc. Charita jim věnuje stavební materiály, popřípadě finanční prostředky.

„Jedná se o projekt, který má po vražedných bojích obnovit soužití Chorvatů a muslimů uvnitř téže vesnice,“ řekl Auendler.

Nové vybudování Bistricy se financuje z prostředků nově založené „Pracovní společnosti pro znovuvybudování Bosny - Hercegoviny „Střecha nad hlavou“. Pracovní společnost se skládá z charitních organizací Rakouska, Francie, diecéze Essen, arcidiecéze Sarajevo a diecéze Mostar. Kancelář je ve Splitu. Úkolem pracovní společnosti je předávání prostředků podle jednotných pokynů ke znovuvybudování jakož i zřízení a spravování fondu k podpoře malých řemesel.

První projekt obnovované výstavby Charity v Bosně byl realizován ve většinově chorvatských obcích Novi Travnik, Vitez, Busovaca a Nova Bila. Jak řekl Auendler ve Splitu, mohlo být postaveno od velikonoce celkem 85 domů.

Celkové náklady dosáhly 2,8 milionů šilinků. Ve druhé fázi se má učinit obyvatelnými dalších 100 válečných zničených domů.

SLOVINSKO: CÍRKEV CHCE ITALSKÝ DAŇOVÝ SYSTÉM

Ljubljana 1. 9. 1994: Církevní zástupci ve slovinské společné komisi státně-církevní se přimlouvali za zavedení italského modelu financování církve. Prohlásil to Msgr. Borut Kosir, delegát biskupské konference příslušný pro právní otázky, v interview pro ljublaňské noviny „Delo“. Podle italského modelu se provádí financování církve přes státní daňový systém. Plátce daně smí sám stanovit, zda procentová hodnota, rezervovaná pro církve a kulturní

úkoly z daňového příjmu, se použije pro církve nebo pro kulturní účely. Z dlouhodobého pohledu by také stát a daňoví poplatníci profitovali z tohoto systému, řekl Kosir. Vždyť finanční zajištění církve by za-ručovalo, že prostředky by byly použity také pro kulturní a sociální účely, které v církevním držení by mohly být lépe a laciněji proveditelné než ve státním. Jmenovitě uvedl Kosir památkovou péči a Cha-ritu.

VYUČOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ: „NEAKCEPTOVATELNÉ“ PLÁNY

Kosir kritizoval v interview vládní stanovisko v otázce vyučování náboženství. Vláda je připravena připustit náboženství jen jako velmi omezený volitelný předmět. V tomto oboru by se mělo podle jejich představ poskytnout dětem mezi 6-14 roky vyučování maximálně po dva roky a pro žáky od 14 do 18 let také jen po dobu dvou let. Vyučovat náboženství mohou podle vlády jen státně zkoušení učitelé, nikoliv absolventi církevních zařízení.

Kosir označil tyto představy jako neakceptovatelné. Když stát nechce uznat žádné absolventy církevních ústavů za učitele náboženství, je to proto, že mu tane na mysli světonázorově neutrální vyučování náboženství. Takové vyučování nebude vyhovovat úkolu zprostředkování hodnot. Zprostředkování hodnot předpokládá vždycky osobní svědectví. Ze světonázorově neutrálního stanoviska se nedá sdělení hodnot usku-tečnit, říká Kosir. Učitelé náboženství by měli sami zastávat hodnoty, které vyučují.

„CÍRKEV VYŘAZENA Z VEŘEJNÉHO ŽIVOTA“

Teolog a církevní právník upozorňuje na to, že při posledním sčítání lidu se stále 70 procent Slovinců hlásí jako katolíci. To by mělo být vlastně podkladem pro zákonodárství. Fakticky však byl do nové ústavy převzat z komunistické éry princip přísné odluky církve od státu. Stalo se to, čeho se znalci vztahů stát-církve obávali. Tento článek ústavy je vykládán tak nepřátelsky, že církev je z veřejného života úplně vyloučena.

ZPRÁVY TISKOVÉHO STŘEDISKA ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

Praha 12. 9. 1994: V sobotu 1. října se v Chlumu sv. Máří v 15.00 hodin koná **POUTNÍ MŠE SV. českých a německých poutníků.** Hlavním celebrantem bude plzeňský otec biskup František Radkovský, zpěvem doprovázen bude sokolovský sbor a sólisté opery ND Praha.

Praha 13. 9.: Na půdě ČBK se uskutečnilo setkání sekretářů bis-kupství české a moravské provincie. Při zahájení mši svatou P. Václav Slouk připomenul, že **všechny spojuje především služba našim bis-kupům** a aby byla ku prospěchu všem, **je třeba mít před očima Pannu Marii**, která byla služebnicí Páně, a ji mít za vzor.

V samotném jednání se spolu se sekretariátem ČBK zamýšleli mimo jiné nad tím, **jak zlepšit vzájemnou komunikaci a spolupráci sekretariátu a biskupství především na poli tiskovém.** K tomuto tématu hovořil tiskový mluvčí ČBK P. Miloslav Fiala o tom, jak by v budoucnu mělo vypadat tiskové středisko ČBK, aby správně fungoval kontakt mezi bis-kupstvími a byla celková informovanost o všem, co se v našich diecézích děje. Zároveň je třeba **prohloubit kontakt se všemi celoplošnými i regionálními sdělovacími prostředky**, aby bylo možné pružně reagovat na všechny otázky v církevní oblasti.

Praha 19. 9.: Na mezinárodním setkání rodin, které papež Jan Pavel II. svolává na dny 8. a 9. října do Říma, se očekává 100 000 návštěvníků z

různých zemí. Hlavním předmětem jednání má být role a úkoly rodiny v rámci mezinárodního Roku rodiny.

Setkání začíná v sobotu bohoslužbami pro různé jazykové skupiny v římských bazilikách a jiných kostelích. K prvnímu slavnostnímu setkání s Janem Pavlem II. dojde v sobotu 8. října na Svatopetrském náměstí. V neděli zde bude papež sloužit mši, při které manželé obnoví svůj manželský závazek. Této bohoslužby se účastní i biskupové a řeholní představení, kteří zasedají od 2. října na synodě o řeholním životě.

Před tímto setkáním se od 6. do 8. října koná v Římě **mezinárodní kongres na téma „Rodina: Srdce civilizace lásky“.** Biskupské konference z celého světa k němu vysílají manželské páry jako delegáty. Dalšími účastníky jsou zástupci kato-lických hnutí, skupin a sdružení.

Praha 19. 9.: Ve dnech 28. srpna až 12. září navštívil holandský premonstrát P. Werenfried van Straaten pravoslavně a katolické biskupy, kněze a farnosti v Omsku, Novosibirsku a Moskvě. **Projednal zde pomocnou akci pro 6 000 pravoslavných a 100 katolických k něž i v Rusku, z nichž by každý obdržel 1 000 dolarů.** Tento příspěvek má pomoci potřebným kněžím v jejich pastorační práci na evangelizaci Ruska. Hlava ruské pravoslavné církve patriarcha Alexij II. nazval tuto akci „**důležitým krokem k jednotě mezi katolickou a ruskou pravoslavnou**

církví“.

Patriarcha tuto pomoc pro svou vlastní diecézi v Moskvě přijal.

Praha 19. 9.: Maďarské benediktské opatství v Pannonhalmě oslaví v roce 1996 tisíc let od svého založení. Představený kláštera, biskup Asztrik Varszogi sdělil, že **oslav se zúčastní pravděpodobně i moskevský patriarcha Alexij II.,** se kterým právě v Moskvě hovořil. Po-mocnou akci organizace „Církev v nouzi“ pro ruské pravoslavné far-nosti označil Varszegi jako „skromný příspěvek k uzdravení ran“, které se nahromadily v průběhu dějin mezi pravoslavnou a katolickou církví.

Praha 19. 9.: Záhřebský pravoslavný kněz Jovan Nikolic, který se setkal s papežem Janem Pavlem II. při jeho nedávné návštěvě Záhřebu, **hodnotí tuto návštěvu jako mimo-řádnou událost nejen pro kato-licky, ale i pro příslušníky jiných křesťanských vyznání.** Jan Pavel II. přijel ve službě míru a evangelia a vyzval k odpuštění a pokojnému soužití. Papež je i pro pravoslavné věřící „patriarchou západu“ a jako takový je i „morální autoritou“. **Slo-va, s nimiž se obrátil na pravoslavné věřící, jsou „velmi důležitá a závaž-ná,“** zdůraznil Nikolic.

SVĚTOVÝ DEN MÍRU 1995: „ŽENA JAKO VYCHOVATELKA K MÍRU“

Tak zní téma, které zvolil Jan Pavel II. pro Světový den míru. Tím-to tématem má být především vzdán dík za neodmyslitelný podíl žen v úsilí o mír, protože ženy vychová-vají mládež a protože v mnoha situ-acích se staví na odpor násilí. Tímto tématem chce papež také ženy velmi naléhavě vyzvat, aby ve svých rodi-nách a na různých úrovních společ-nosti se stávaly stále více neúnav-nými budovatelkami míru.

Naše společnost je na konci dva-cátého století dramaticky pozname-nána bratrskými válkami, stálými konflikty a odpornými zločiny, které deformují člověka, vysmívají se jeho důstojnosti a ohrožují sám život. Že-na je často první obětí těchto násil-ných činů a stává se někdy i nástro-jem v rukou těch, kteří seji rozvrat a nenávisť.

Na základě zvláštních vlastností,

citlivosti ženy vůči slabým, jejího smyslu pro lásku a obětavost, je že-na přirozenou vychovatelkou k mí-ru. Musí jej především prosazovat v rodině, ve světě práce a ve všech mezilidských vztazích, tak aby kaž-dý člověk byl pokládán za člověka a byl milován a mohl se vyvíjet bez jakékoliv diskriminace.

V průběhu příštího roku se bu-dou konat četné mezinárodní pod-niky, zasedání a slavnosti. Některé jsou věnovány právě ženě, jako kon-ference Spojených národů o „Ženě a její aktivitě, jež hájí zákonnost, vývoj a mír“, která se koná od 4. do 15. září 1995 v Pekingu.

Z tohoto hlediska je papežem zvolené téma naléhavou výzvou ženám, aby prohloubily vlastní poslání jako vychovatelky k míru. Současně toto téma povzbuzuje křesťanská společ-nosti a

všechny lidi dobré vůle k zesílenému zasazování se o mír. Zůstává stále živou naděje, že mír, dar Boží, je možný. Tato naděje po-vzbudí naše vrstevníky ke konkrét-ním mírovým krokům a k prosbě Pánu, aby muži a ženy všech kon-tinentů se dali osvětit Duchem sva-tým, který je duchem míru a bratr-ského smíření.

(tisk. středisko ČBK 13. 9. 1994)

Redakce SVĚTLA upozorňuje čtenáře, že příloha FATIMA ne-prošla ani jazykovou, ani věcnou korekturou v redakci SVĚTLA. Redakce FATIMY zasílá již hotové podklady k tisku, do kterých není možné zasahovat. Děkujeme za pochopení.
red.

ZPRAVODAJSTVÍ Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

1. V neděli 18. září se konala v kapucínskému klášteře v Olomouci malá duchovní slavnost. V kostele Zvěstování P. Marie v 10 hodin dopoledne při mši svaté obnovilo 7 kleriků a bratří slavnostním ve-řejným způsobem své časné řeholní sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a potvrdili je svými podpisy na oltářním stole v přítomnosti svého provinciálního představeného-ho kapucínskému řádu P. Jiřího Paďoura, OFM Cap.

Otec provinciál ve své promluvě ke klerikům a k věřícím, shromážděným v kostele, rozvedl myšlenku z nedělního liturgického čtení: „Čihejme na spravedli-vého je-li spravedlivý, Bůh se ho ujme...“ „Tato slova platí i v dnešní době,“ řekl otec provinciál, „jak pro věřící tak i pro řeholníky, kteří se rozhodují v budoucnu složit věčné sliby, aby nepřeslechli vnitřní volání: „Bratře, sestro, pojď za mnou!“

Klerici kapucíni skládali časné sliby po ukončení svého noviciátu a nyní je obnovují vždy po duchovních cvičeních každý rok. Teprve po třech letech mohou skládat věčné sliby.

V neděli odpoledne pokračovalo v kněžské semináři v Olomouci setkání bratří kapucínů na provinční kapitule celého kapucínskému řádu v

České republice, které předcházela v červnu tohoto roku generální kapitula v Římě.

Provinciální kapitule v Olomouci předsedal generální definitor, spolupracovník generála řádu pro středovýchodní oblast Tadeusz Bargiel z krakovské provincie. Provinciální kapitula zasedá každé tři roky, kdy se hodnotí práce uplynulého období a zároveň se volí nový provinciál řádu a další představení jako magistr noviciátu a magistr kleriků, ekonom a magistr čeka-telů do kapucínskému řádu u nás.

2. V neděli 18. září oslavila mořická farnost v Olomouci svátek svatého Mořice, který připadá na čtvrtek 22. září, netradičním způsobem. Všichni věřící byli pozváni při dopoledních bohoslužbách duchovním správcem farnosti děkanem Hanáčkem na odpolední díkůvzdání v kostele, po kterém se všichni odebrali do zahrady v Křížkovské ulici, kde pokračovala slavnost setkáním dětí, mládeže a dospělých, kterých se sešlo asi sto. V 15 hodin začala vyhrávat dechová kapela železničářů z Olomouce.

V první části setkání probíhaly hry

a soutěže dětí v různých sportovních soutěžích o ceny. Potom následovala debata u velkého kruhu, kde farníci debatovali o současných problémech mořické farnosti, o možném vzniku farního společenství, farní rady, rozšíření scholy, dalších pravidelných setkání mládeže a dospělých, kde by se řešily další úkoly, které v nedaleké budoucnosti olomouckou církev čekají.

K debatě i k zábavě jim střídavě hrála dechová hudba a žízeň hasilí limonádou a čepovaným pivem ze soudku. Nakonec duchovní správce hodnotil setkání farníků jako zdařilé, které splnilo svůj účel oslavy svátku i chuti do další společné práce v mořické farnosti.

-jf-

Z POUTNÍCH MÍST

Medžugorje, 15. 9. 1994

Pochválen buď Ježíši!

- Návštěva Sv. Otce v Záhřebu byla zdrojem povzbuzení pro chorvatský národ, který to opravdu potřeboval! Vycházejte z „Otčenáše“, Jan Pavel II. jim naznačil cestu míru pro Balkán: „Odpustit a prosit o odpuštění“; tak byl ozvěnou Pána Ježíše a samozřejmě i jeho Matky, Královny míru.

Byly přítomny i některé osoby, které máme rádi: Mons. Hnilica, P. Jozo Zovko a P. Tomislav Pervan, Marija Pavlovic-Lunetti a „drobný lid“ z Medž., s mými bratry a sestrami, kteří vyrobili veliký transparent „Medžugorje“, což jim vyneslo zvláštní požehnání Sv. Otce, který byl zcela blízko. Samotná přítomnost Sv. Otce dokázala přetvořit ve svátek to ovzduší napětí a smutku, jež je v tomto tolik zkoušeném hlavním městě.

Ale kříž, který nese Sv. Otec je dřívý; a všimněme si, jak víc než kdy dosud, P. Maria prosí o modlitbu za něho.

- Než opustil Medžugorje, Ivan zanechal tento pokyn: „Modlete se speciálně za papeže“, až do příštího zjevení na hoře (Ivan se má vrátit kolem půlky listopadu). A v Belgii, při zjevení 24. 8., dostal tato slova: „Jděte v pokoji, mé drahé děti; modlete se hodně za Sv. Otce, za biskupy a kněze.“

- Vicka ze své strany to připomíná každý den. Dodává k tomu, že P. Maria chce během těchto týdnů uskutečnit jeden plán a že nás zve, abychom se spojili v modlitbě na tento zvláštní úmysl.

- Svátek Povýšení sv. Kříže přitáhne jako každý rok velké množství lidí. Chorvaté mají tu vlastnost opravdu milovat Kříž; a vybudování kříže na kopci Križeva r. 1933 je bezpochyby jedním z důvodů, proč Panna Maria zvolila tuto

vesnici. Krásný příklad! Šťastné vesnice, které vybudují kříž ke cti Vykupitele. Stačí několik čtverečních metrů, darovaných některým obyvatelem... Nebude toho litovat!

- V těchto dnech závažných rozhodnutí (v Káhiře) pro budoucnost člověka, vzpomínám na světla, která Panna Maria dala Jeleně a její modlitební skupině. Než se skupina roztrousila po světě, Panna Maria mluvila k nim jasně o věcech života, aby je připravila, jak čelit virům naší společnosti, jichž byla vesnice ušetřena, před invazí dolarů a s nimi spojeným řetězem pokušení.

Sr. Emanuela

DŮLEŽITĚJŠÍ BÝT PRAVDIVÝ, NEŽ BÝT ÚSPĚŠNÝ

Milan Uhde, předseda poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky řekl u příležitosti otevření památníku obětem komunistického teroru v letech 1948 až 1989 na Svatém Hos-týně dne 3. 9. 1994:

Vážení a milí poutníci, drazí účastníci II. pouti muklů - mužů ur-

čených k likvidaci,

jsem vám vděčný, že jste mne pozvali mezi sebe. Přicházím tak trochu s nejistými pocity. Vždyť v době, kdy vás zločinná komunistická logika odsuzovala k likvidaci a kdy zločinní vykonavatelé tuto logiku naplňovali, vysloužil jsem si za svůj aktivní souhlas se zločinem možnost studovat a po studiu pracovat na závětrném místě. Nic

na tom nemění, že jsem tenkrát netušil, že jde o zločin. S odstupem času jsem zpytoval svědomí. V posledních dvou desetiletích jsem to dělal každodenně.

V první polovině padesátých let jsem byl nedospělý kluk. Nikomu jsem bezprostředně neublížil, jen jsem mluvil a psal básničky, ale zločinná myšlenka byla ve mně a já si pamatuji, že jsem

tenkrát byl schopen zločinu, i když nevědomě. Jestli jsem se ho skutkem nedopustil, chránil mne před ním Bůh a já jsem mu za to dodneška dost nepoděkoval. Vzpomínám si dobře, jak je zločin nakažlivý a v jakých přitažlivých podobách dovede vystupovat. Láká zejména lidi nezralé, citově nedosycené, s oslabenými intimními vazbami k bližním, zejména těm nej-bližším, lidi, toužící vyniknout ve světě, který je právě obklopuje, lidi vrhající se houfně do vlaku, který zastavil ve stanici, a neptající se, kam ten vlak jede.

Sklon k totalitnímu myšlení a prožívání světa je charakterový stín a charakterová vada. Pro jejího nositele je těžké ji rozpoznat a ještě těžší ji překonávat.

Bůh mne však k mému štěstí přivedl nakonec mezi vyvržené a od-souzené k nebytí. Bylo to v 70. a 80. letech a vyvržení a odsouzení bylo nesrovnatelně mírnější než vaše, ale dalo mi příležitost uvidět v přísném zrcadle svou vlastní tvář. Nebyl to příjemný pohled.

Můj kamarád - herec mi nedávno řekl: Z tebe nebude nikdy úspěšný

politik. Předstupuješ před lidi jako někdo, kdo se provinil. A oni chtějí sebevědomého muže, který se o ně postará. A já jsem řekl: Pro mne je důležitější být pravdivý, než být úspěšný. a co si mám počít, když skutečně vím o své vině. Všechno, co dělám, je snaha o její odčinění a prosba za odpuštění. Přitom vím, že je to málo a že ani sám sobě ne-mohu dát zadostiučinění. Jak by mi je potom mohli dát jiní.

Jsem vám vděčný nejen za to, že jste mne pozvali, jsem vám vděčný i za to, že znovu přicházíte s poselstvím své velké a tragické životní zkušenosti, že připomínáte, co strašného se u nás v osudném komunis-tickém čtyřicetiletí stalo, v čem jsme selhali a v čem selháváme dosud, protože si pod nápořem starých i nových denních starostí staré i nové všednosti ulehčujeme mravní ná-roky, které máme na sebe klást prá-vě tváří v tvář vašemu osudu.

Památník obětem komunistické-ho teroru je také takovou připomín-kou a je dobře, že jej vztyčujete a posvěcujete.

Do třetice jsem vám vděčný za to, že kromě tohoto poselství přinášíte svým bližním poselství mše svaté. Je prosbou za ty, kdo trpěli, byli umu-čeni nebo zemřeli na následky věz-nění. Je však prosbou i za ty, kdo ubližovali. Protože být nositelem zlo-činu je strašný úděl. A do třetice je výzvou k odpuštění. Modlitba napo-vídá - odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům, a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Kéž je ta nápořď vnitřním hla-sem nás všech. Kéž má kladný ohlas v naší obci, v celé naší pospolitosti.

Děkuji vám, že jste mne vyslech-li.

Milan Uhde, předseda poslanecké sněmovny parlamentu České republiky, český dramatik a prozaik

Narozen v Praze 28. 7. 1936. Po maturitě (1953) vystudoval v roce 1958 Filozofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně. V letech 1958 až 1970 redaktor měsíčníku Host do domu. Signatář Charty 77. V 70. letech byl diskriminován, publikoval v samizdatu a exilových nakladatelstvích. V roce 1990 jmenován ministrem kultury České republiky.

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

SPIRITISMUS

Spiritismus (lat. spiritus = duch) je založen na přesvědčení, že je možno pomocí různých technik navazovat kontakt s duchy zemřelých osob a využívat jejich služeb. Novodobý spiritismus vznikl jako reakce na osvícenství, které dospělo až k popírání existence duchovního světa. Cestu moderního spiritismu připravoval Švéd E. Swedenborg, který již v 18. století praktikoval */holotropní dýchání, aby se dostal v takto vyvo-laném tranzu do kontaktu s duchy. Bezprostřednímu vzniku soudobého spiritismu předcházely Mesmerovy pokusy se zhyponotizovanými médii a náměsíčními. Vlastní zrod spiritismu má své místo v USA v Hydesville u Rochestru, kde v r. 1848 uspo-řádal farmář Fox první spiritistickou seanci, při které jeho dvě dcery po-sloužily jako média. Tvrdily, že na-vazují spojení s duchy pomocí kle-pací abecedy. Spiritismus se stal zá-hy v USA úplnou

mánií a začal se šířit se po světě, ačkoliv se sestry Foxovy po čtyřiceti letech přiznaly, že jejich seance byly podvod. Na mnoha místech se s. konstituoval jako svého druhu církev, jinde se ustavily spiritistické lóže (Curych). V Anglii mají spiritisté 460 kostelů a 15 tis. příslušníků. K technikám styku s duchy jako je klepání, sto-lečky, skleničky postrkované po kar-tách s abecedou, zhyponotizované osoby jako média, tzv. automatické psaní (duch ze záhrobí prý vede ru-ku písčícího média) a j. přibýly v současnosti i moderní technické prostředky (Švéd F. Jürgenson). Spiri-tismus se stal světovým názorem, který je v příkrém rozporu křesťan-stvím. Jsou rovněž prokázány nega-tivní vlivy účasti ve spiritistických aktivitách na duševní i tělesné zdra-ví. Spiritistické praktiky jsou směsí podvodu, šarlatánství, sebeklamu a psychické deviace.

S. je svého druhu prarodičem hnutí NEW AGE, a to především díky H. P. Blavatské, která původně vedla spirististický kroužek „Miracle Club“ v New Yorku, který přetvořila na */teosofickou společnost. Na její půdě pak pod silným vlivem východ-ních náboženství vytvořil R. Steiner */antroposofickou společnost, jejíž ideologie se stala součástí myšlenkového světa NEW AGE. Do výbavy N. A. vstoupily i některé praktiky spiritismu, se kterým je ostatně toto hnutí spřízněno už pro jeho okultní charakter.

Rodina se čtyřmi malými dětmi (0-6 r.) v Modřicích hledá pomocnici do domácnosti nad 18 let na 6-8 hodin denně, případně jiná dohoda. Plat dle výkonu. Tel. (05) 303 665

NEBEZPEČÍ NEPLODNÉ VÍRY

Evangelista Jan píše: „Bůh je Láska.“ Podstatou a obsahem křesťanství je rovněž láska, a to k Bohu i k lidem. Říká se, že křesťanství stojí na víře; ale to platí i o ostatních vyznáních včetně ateismu. Víra tedy může být chápána všelijak i dost jednostranně. Víme, že bez bliženské lásky by křesťanství sklouzlo do pouhé farizejské atrapy. Samotná víra stejně jako poznatky či litera ni-koho nespasí. Ani samotná zbožnost.

Rostliny potřebují k plnému růstu nejen slunce, nýbrž i dostatek vláhy. I křesťanství musí vykazovat vedle zbožnosti také živou bliženskou lásku. Prověrkou víry není zbožnost, nýbrž jediné praktická láska bliženská. Tato je prověrkou i lásky k Bohu, jak říká apoštol Pavel.

Posláním církve není jen šířit a předávat pravou víru, nýbrž ji také žít v duchu lásky. Proto prikazoval Kristus

svým věrným: „Milujte se navzájem, jako jsem i já miloval vás!“ Bez bliženské lásky by bylo křesťanství vykradené. Taková de-formace ohrožuje pochopitelně poslání církve a staví ji na úroveň jednoho z mnoha náboženských sdružení.

Satan hledí lidi odtrhnout od Boha, proto jim předkládá ateistickou ideologii, která jim lichotí nezávislostí. Když se mu to nedaří, potom usiluje jejich víru za každou cenu nějak pokřivit a zdeformovat, aby jim byla k ničemu - jak to vidíme zřetelně již na farizejích, kteří se modlili, postili a odváděli i desátky, ale neměli lásku k druhým a žili v povýšenecké domýšlivosti. Proto je také Kristus nazval „obilnými hroby“. Nebudeme-li žít z lásky, v lásce a pro lásku, ani nám nic nepomůže víra a zbožnost.

Jaké je naše osobní křesťanství?

Není i ono nějak pokřiveno a narušeno? Jak je hodnotí souvěrci nebo třeba i jinověrci? Obvykle jsme každým od přirozenosti nějak jednostranně zaměřený, a to jak v jídle a pití tak i ve věcech duchovních. Proto by neměl nikdo vytvářet příliš svůj osobní styl a pokládat ho za jediné správný, ale měl by mít každý svého zkušeného duchovního vůdce, který by korigoval případné úchytky a ne-dobré návyky. I silná individua by měla mít dostatek pokory a sebe-kritičnosti, neboť jinak upadají snadno do satanových nástrah, které je spoutávají.

-jh-

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno